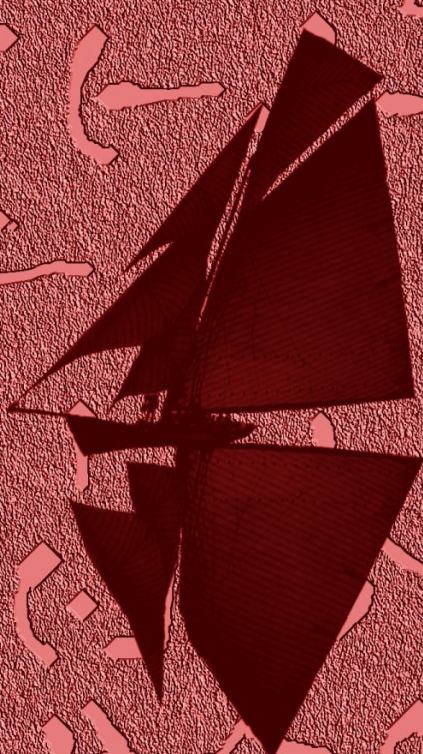

Οι Άνεμοι, το Μήνυμα και ο Κώδικας

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5031-32-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons: **<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Οι Άνεμοι, το Μήνυμα, και ο Κώδικας

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Διαβάστε περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

Ένα Τρένο με Πολύχρωμες Γυναίκες
Ο Διαιρεμένος Θεός
Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου
Οι Υπέρμαχοι του Γαλανού Φωτός
Ο Θάνατος του Ξενιστή
Ο Πόλεμος των Ξένων
Οι Φύλακες των Πάγων
Ο Θίασος των Θαυμαστών Θηρίων
Η Πόλη των Αγαλμάτων
Ο Απομονωμένος Κόσμος
Ο Βασιλιάς, οι Νύφες, και η Μαύρη Δράκαινα
Το Τραγούδι της Ψυχής
Κρασί της Σεργήςλης
Η Απειλή από τον Νεκρό Κόσμο

Δωρεάν στο
**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

Οι Άνεμοι, το Μήνυμα, και ο Κώδικας*

Ή, Πώς ο Αρίσταρχος'μορ, Πράκτορας της Επανάστασης, Μάγος του Τάγματος των Τεχνομαθών, και Ταξιδευτής του Πορφυρού Κενού και Πολλών Διαστάσεων, Ανακάλυψε μία Πληροφορία Πλέον Σημαντική για την Επανάσταση.

Είμαι στην Αγκένροβ, στη Σεργήλη, σ'ένα μπαρ. Έχω παραδώσει κάτι μηνύματα σε επαναστάτες, ανθρώπους πιστούς στον Πρίγκιπά μας. Κάθομαι και πίνω έναν Φλεγόμενο Γρύπα. Δεν έχει πολύ κόσμος. Φασαρία αρχίζει να γίνεται από ένα πλαϊνό δωμάτιο: κάποιος σκουίζει σα να τον σφάζουν. Ο τύπος πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ πηγαίνει προς τα κει, το ίδιο και μια σερβιτόρα. Ορισμένοι από τους λιγοστούς πελάτες σηκώνονται, πάνε να κοιτάξουν· κάποιοι άλλοι μοιάζουν έτοιμοι να την κοπανήσουν, μην τυχόν κι είναι κίνδυνος. Παραξενεμένος, πηγαίνω κι εγώ να ρίξω μια ματιά. Μεσ στο μικρό δωμάτιο βλέπω έναν τύπο ξαπλωμένο πάνω σ'ένα κρεβάτι, ανάσκελα, να χτυπιέται· ο άντρας από το μπαρ προσπαθεί να του κρατήσει τα χέρια, λέει στη σερβιτόρα «Βάλτου κάτι στο στόμα, Μάρα, θα πνιγεί!» Η κοπέλα – το γαλανό της δέρμα έχει γίνει σχεδόν άσπρο απ'την ανησυχία της – προσπαθεί να του βάλει ένα ξύλινο μαραφέτι ανάμεσα στα σαγόνια αλλά δε φαίνεται να μπορεί. Κανένας δεν κουνιέται να βοηθήσει. Λέω να το παίξω ήρωας – ή, μάλλον, νοσοκόμος – πηγαίνω εγώ και βοηθάω. Βάζουμε το μαραφέτι στο στόμα του άντρα. Μ'ευχαριστούν. Δεν τρέχει τίποτα, τους λέω· και τους ρωτάω: Τι σκατά έχει πάθει; Έχει τρελαθεί; Μου λέει ο τύπος από το μπαρ, ενώ ακόμα κρατά τα χέρια του άντρα, ότι είναι αδελφός του. Είχε πάει στο Κενό, στο Πορφυρό Κενό, είχε ταξιδέψει εκεί για καιρό, είδε πράγματα που τον παλάβωσαν. «Οι Άνεμοι ακόμα μουρμουρίζουν μεσ στο μυαλό του. Δεν ξέρει πού βρίσκεται.» Ο άντρας, τώρα, κλοτσά το κρεβάτι με τις φτέρνες του, άγρια, βίαια, σαν αφηνιασμένο άλογο. Τους ρωτάω, δεν έχουν κανένα ηρεμιστικό; Η κοπέλα (κλαίει) λέει πως έχουν. Κλείνει την πόρτα του δωματίου για να μη μας βλέπουν οι πελάτες, ετοιμάζει μια

ένεση, τρυπά τον άντρα στον μηρό. Εκείνος, μετά από λίγο, ηρεμεί. Μουρμουρίζει μονάχα.

Πηγαίνετε έξω, τους λέω, θα τον φυλάω εγώ. Με ρωτάνε αν είμαι σίγουρος. Έχετε δουλειά, τους λέω, θα σας βοηθήσω· δεν τρέχει τίποτα. Μ'ευχαριστούν, και πηγαίνουν έξω. Ακούω θόρυβο από τους πελάτες: πολλές ομιλίες μαζί – όχι τσακωμούς, δε νομίζω. Ρωτάνε τι έχει ο άντρας στο κρεβάτι. Αλλά δε δίνω σημασία σ'αυτούς· παρακολουθώ τον ταξιδευτή του Κενού. Ακούω τα μουρμουρητά του...

Λέει κάτι για τους Κρά'αν. Για πειρατές μέσα στην κόκκινη απεραντοσύνη. Για μια θύελλα Ανέμων. Για τον Δράκοντα (που τότε δεν ήξερα ότι είναι ο ισχυρότερος από τους Ανέμους του Κενού, μυθικός σχεδόν). Για πόλεις με άγνωστα ονόματα. Για νησιά που αιωρούνται μέσα στο Πορφυρό Κενό. Γι'ανθρώπους άγνωστους. Για σκάφη.

Με κοιτάζει. Το ξέρω πως με βλέπει. Μου μιλά σα νάμαι γνωστός του, μου πιάνει τον καρπό, δυνατά. Δεν είμαι αυτός που νομίζεις, του λέω, αλλά εκείνος συνεχίζει να μου μιλά. Τα μάτια του, ξαφνικά, κοκκινίζουν. Χάνεται το άσπρο και η κόρη. Το στόμα του ανοίγει καθώς ο Άνεμος παλεύει να βγει από μέσα του. Δεν καταλαβαίνω τι γίνεται, στην αρχή, αλλά βλέπω ότι κάποια μαλακία συμβαίνει: προσπαθώ να φύγω, μα ο άντρας με κρατά δυνατά. Ο Άνεμος τινάζεται από το στόμα του. Με τυλίζει.

Μου έχουν πει ότι οι Άνεμοι του Κενού σου λένε άσχημα πράγματα για τον εαυτό σου: παίρνουν το αρνητικό συνειδητό και υποσυνείδητο, τα ανακατεύουν, και τα ρίχνουν σαν έναν κουβά σκατά επάνω στο μυαλό σου. Προσπαθούν να σε βάλουν ν'αυτοκαταστραφείς.

Αλλά μ'αυτό τον Άνεμο το πράγμα δεν είναι έτσι. Βλέπω οράματα – μια πόλη μέσα στους πάγους, πλοία Κενού, νησιά που αιωρούνται, φάτσες ανθρώπων – μαθαίνω πράγματα – ονόματα, κατευθύνσεις, συντεταγμένες Κενού... Φωνές: *θα καταστρέψου-*

με τον Ελκράσ'ναρχ και τη Συμπαντική Παντοκρατορία του!... Ένα πολύ μακρινό ταξίδι... Θησαυροί... Αλλά μόνο αν είσαι τολμηρός... Θα καταστρέψουμε τον Ελκράσ'ναρχ και τη Συμπαντική Παντοκρατορία του!... Θα χρειαστούμε πολλές προμήθειες, βέβαια. Κι έχω ετοιμάσει και κράνη, γιατί πού ξέρεις σε τι Ανέμους μπορεί να πέσουμε... Παραφροσύνη!

Μια μεγάλη πόλη μέσα στους πάγους. Μια πανάρχαια, απέραντη μεγαλούπολη!

Το ναυάγιο ενός σκάφους Κενού σε παγωμένες ακτές. (Παγωμένες ακτές; Όχι στη Σεργήλη... Πού, τότε;)

Τα οράματα, οι φωνές, και οι πληροφορίες σταματούν. Βρίσκομαι πεσμένος στο πάτωμα. Τρίβω τα μάτια μου για να συνέλθω. Δεν έχω τρελαθεί. Νομίζω. Σηκώνομαι όρθιος. Ο άντρας στο κρεβάτι παραληρεί· δεν ξέρει πού βρίσκεται. Τουλάχιστον είναι πιο ήρεμος από πριν, που ούρλιαζε.

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ τι έχω μάθει. Ξέρω πράγματα που, κανονικά, δεν θα έπρεπε να ξέρω: σαν να έχω ζήσει δύο ζωές. Ξέρω ότι υπάρχει μια αρχαία παγωμένη πόλη, και κάποιες... οντότητες που εχθρεύονται τη Συμπαντική Παντοκρατορία. Κι έχω τις πληροφορίες για να πάω εκεί. Θα είναι για πολύ ακόμα μέσα στο κεφάλι μου; Πρέπει να ξεκινήσω!

Λέω στον τύπο στο μπαρ ότι πρέπει να φεύγω: έχω μια δουλειά τώρα. Εκείνος μού λέει, όλα καλά, και μ'ευχαριστεί και πάλι. Πηγαίνω στο ξενοδοχείο και κοιμάμαι. Σκόπευα να ξεκινήσω για Απολλώνια αύριο, να επιστρέψω κοντά στον Πρίγκιπα, αλλά τελικά αλλού πρέπει να κατευθυνθώ.

Στον ύπνο μου, βλέπω αλλόκοτα όνειρα...

Την επομένη, ετοιμάζομαι για το ταξίδι. Παίρνω τα απαραίτητα, και ένα άλογο. Δεν έχω χρήματα για ενεργειακό όχημα· ταξίδευα με επιβατηγά μέχρι στιγμής. Αλλά δεν πηγαίνουν επιβατηγά εκεί όπου θέλω τώρα να πάω. Καβαλάω το άλογό μου και καλπάζω προς την Αλαργινή. Τα ερείπια που βρίσκονται στις

ακτές του Πορφυρού Κενού. Την πόλη που κάποτε καταστράφηκε από μια τρομερή θύελλα Ανέμων και κανείς δεν την πλησιάζει πλέον, εκτός από εξερευνητές, τρελούς, και Ανεμοσκόπους. Πρέπει να είμαι από τους τρελούς.

Μου δίνεται η εντύπωση, καθώς ταξιδεύω, ότι με παρακολουθούν, αλλά δεν εντοπίζω κανέναν για πολύ πίσω μου. Μάλλον, η ιδέα μου.

Οι μέρες περνάνε και φτάνω στα ερείπια της Αλαργινής. Το ξέρω πως ένα σκάφος με περιμένει εδώ. Κατεβαίνω απ'το άλογό μου και, τραβώντας το απ'τα γκέμια, διασχίζω τους έρημους δρόμους, ακούγοντας τα απόμακρα μουρμουρητά των Ανέμων καθώς φυσάνε από το Πορφυρό Κενό – το οποίο βλέπω αντίκρυ μου πλησιάζοντας το πέρας της κατεστραμμένης πόλης. Δεν είμαι βέβαιος πού ακριβώς με περιμένει το σκάφος. Δένω το άλογό μου σ'έναν παλιό στύλο, μπαίνω σε μια πολυκατοικία, και καλώ τον ανελκυστήρα. Παραδόξως, ακόμα λειτουργεί, και κατεβαίνει τρίζοντας και μουγκρίζοντας. Τον ανοίγω, μπαίνω, και ανεβαίνω στην ταράτσα. Κοιτάζω τριγύρω, στις ακτές του Πορφυρού Κενού, προσπαθώντας να μην αφήσω το βλέμμα μου να χαθεί στην ατέρμονη βαθυκόκκινη απεραντοσύνη του απογεύματος, μαγνητισμένο εκεί σαν από κάποια μυστηριώδη επιρροή. Εντοπίζω τελικά το πλοίο, στα άκρα της Αλαργινής. Ένα σκάφος Κενού, όχι και τόσο παλιό, δεμένο στην πόλη με μακριές, δυνατές αλυσίδες. Τα πανιά του, από πάνω και από κάτω, είναι ανοιχτά, και μισοσκισμένα απ'τους Ανέμους. Θα πρέπει να το επισκευάσω σε κάποιο λιμάνι. Ευτυχώς δεν φαίνεται να είναι τόσο μεγάλο ώστε να μη μπορεί να το οδηγήσει ένας άνθρωπος από μόνος του.

Κατεβαίνω από την πολυκατοικία και αποχαιρετώ το άλογό μου. Του δίνω την ελευθερία του, αλλά μου φαίνεται ότι λυπάται που τη δέχεται. Του χαϊδεύω τη χαίτη. Πηγαίνω στο παρατημένο σκάφος. Μπαίνω και το ελέγχω με μερικά γρήγορα ξόρκια – πανεύκολο για κάποιον του τάγματος των Τεχνομαθών. Δεν εντο-

πίζω τίποτα σοβαρές βλάβες. Τα πάντα πρέπει να επικοινωνούν σωστά, και στην αποθήκη βρίσκω ενεργειακές φιάλες και διαλύτη Κενού. Βγάζω την παλιά ενεργειακή φιάλη, βάζω μια καινούργια· ενεργοποιώ τα συστήματα και βλέπω τις οθόνες να ανάβουν, χάρτες Κενού να παρουσιάζονται. Από κάπου σα να τα θυμάμαι όλ' αυτά. Βάζω διαλύτη Κενού στις μηχανές. Ρυθμίζω τα πανιά με εσωτερικούς μηχανισμούς – δεν βασίζεται στα πανιά το σκάφος αλλά ίσως να το βοηθήσουν στην κίνησή του – ό,τι έχει απομείνει από αυτά.

Ενεργοποιώ τις μηχανές. Ο διαλύτης κάνει τη δουλειά του και το πλοίο ξεκινά. Αρμενίζω στο Πορφυρό Κενό, βάζοντας αυτόματο πιλότο. Μένω, φυσικά, συνεχώς στο εσωτερικό του σκάφους γιατί δεν έχω συνηθίσει τους Ανέμους και προτιμώ να μη με χτυπάνε, όπως και κάθε λογικός άνθρωπος. Ακόμα κι οι ναυτικοί του Κενού, που είναι συνηθισμένοι σ' αυτούς, δεν θέλουν νάναι έξω όταν έχει θύελλα. Μαζί μου έχω ένα κράνος και όλα τα εξαρτήματα που χρειάζομαι· τ' αγόρασα στην Αγκένροβ, προτού φύγω. Αρχίζω τώρα να τα συναρμολογώ και να τα προγραμματίζω, για να φτιάξω ένα κράνος προστασίας από τους Ανέμους. Μπορεί και να μου χρειαστεί εκεί όπου πηγαίνω.

Στο μικρό αμπάρι έχει κάτι πολύτιμα – από κάπου κλεμμένα, προφανώς. Θα μου χρειαστούν κι αυτά, νομίζω. Πηγαίνω στην Κρά'αν'φεγκ, το γνωστό νησί των Κρά'αν, κάνω μια στάση για ν' αγοράσω διαλύτη Κενού. Όσο περισσότερο μπορώ. Ένας Κρά'αν, μιλώντας σπαστά τη Συμπαντική, μου λέει πως αυτό το σκάφος έχει ξαναπεράσει από εδώ. Τι έγινε ο άλλος; Δεν είναι καλά, του αποκρίνομαι. Εκείνος κουνά τις κεραίες του σαν να θέλει να μου πει «καταλαβαίνω», αν και οι Κρά'αν (τα Μυρμήγκια του Κενού, όπως τους λένε) δεν επηρεάζονται απ' τους Ανέμους, απ' όσο ξέρω. «Πας κι εσύ μακρινό ταξίδι, ε;» μου λέει. Και με ρωτά αν έχω επαφές με τον Σαλδάκη – έναν πειρατή που, για κάποιο λόγο, θυμάμαι. Του λέω ότι τον ψάχνω, μου λέει πού

μπορώ να τον βρω. Τον ευχαριστώ· τίποτα, μου λέει μειδιώντας, και μου προσφέρει λιθοζωμό. Αρνούμαι ευγενικά. (Μόνο οι Κρά'αν μπορούν να το πιουν αυτό το πράμα.)

Παίρνω τη *Θυγατέρα των Ανέμων* (το όνομα του πλοίου μου) και φεύγω από το Κρά'αν'φεγκ, αρμενίζοντας μέσα στην πορφυρή απεραντοσύνη, συναντώντας ευνοϊκούς Ανέμους ως επί το πλείστον. Περνάω από αιωρούμενες νήσους. Δεν σταματάω. Παρακολουθώ τον χάρτη μου με μεγάλη προσοχή· ξέρω πόσο εύκολο είναι να χαθείς στο Κενό, παρότι τούτη είναι η πρώτη φορά που ταξιδεύω εδώ. Αν δεν ήμουν Τεχνομαθής κι αν δεν είχα δει εκείνα τα οράματα, δε θα είχα ελπίδες. Αναζητώ ένα συγκεκριμένο νησί. Κάπου στο Τρίγωνο είναι, ανάμεσα σ'όλα αυτά τα μικρά νησάκια. Τέλειο μέρος για κρυψώνα.

Δεν είναι κρυψώνα, όμως. Όχι ακριβώς. Βρίσκω, τελικά, το λιμάνι και αράζω εκεί. Είναι ένα μέρος που μαζεύει ένα σωρό ρεμάλια, πειρατές, και τυχοδιώκτες του Κενού. Σάθλεβεκ, το λένε, κι άμα γενικά δεν κάνεις φασαρίες εκεί δεν σε πειράζουν. Αναζητώ τον Σαλδάκη και σύντομα μαθαίνω ότι είναι, μάλλον, νεκρός. Εκεί μακριά που πήγαινε και σκάλιζε, μου λένε, κάποια φορά στα σαγόνια του Δράκοντα θάπεφτε· δε γινόταν αλλιώς. Αυτό σημαίνει πως δεν θάχω κανέναν σύντροφο στο ταξίδι μου. Εκτός αν βρω κάποιον...

Μένω για λίγες μέρες στη Σάθλεβεκ (η νήσος έχει το ίδιο όνομα με το λιμάνι), αναζητώντας. Δε βρίσκω κανέναν που να σκέφτεται να ταξιδέψει εκεί που θέλω, αλλά έχω πάλι την εντύπωση ότι με παρακολουθούν. Παράξενο. Αποφασίζω να το εξακριβώσω. Ακούω, παρατηρώ, περιμένω, κάνω εσκεμμένες ενέργειες. Και όντως, είχα δίκιο. Με παρακολουθούν. Και μάλλον με παρακολουθούσαν από τότε που έφυγαν απ'την Αγκένροβ. Γιατί; Ποιοι είναι; Τι είναι; Πράκτορες της Παντοκράτειρας; Παρακολουθούσαν τον ταξιδευτή του Κενού στο μπαρ και, μετά, άρχισαν να κα-

τασκοπεύουν εμένα; Ή μήπως πρόκειται για κάποια άλλη, τελείως διαφορετική περίπτωση;

Τους στήνω παγίδα. Σ'ένα σοκάκι. Τη νύχτα. Το Κενό είναι σκοτεινό, σχεδόν μαύρο αντί για κόκκινο – το φως πίσω απ'την πραγματικότητά του έχει ελαττωθεί. Τρεις έρχονται. Πετάγομαι και τους σημαδεύω, απαιτώντας να μάθω ποιοι είναι. Ο ένας μπαίνει μπροστά από τους άλλους δύο. «Μας έχεις μπερδέψει με κάποιους άλλους,» λέει. «Δεν το νομίζω,» του λέω. Έρχεται προς το μέρος μου· τον απειλώ πως αν ζυγώσει περισσότερο– Δεν με ακούει. Του ρίχνω στο πόδι. Ούτε που παραπατά. Αίμα δεν πετάγεται. Τι σκατά είναι; Οι άλλοι τραβάνε τα όπλα τους. Ξαναπυροβολώ τον πρώτο, και ξανά. Κάνει πίσω, αλλά, πάλι, αίμα δεν πετάγεται· μονάχα εκείνο το παράξενο υγρό που φανερώνει τα Δημιουργήματα. Δεν είναι άνθρωπος! Γυρίζω και τρέχω όσο έχω ακόμα καιρό. Πίσω μου ακούω πυροβολισμούς. Τραβάω μια χειροβομβίδα, την πετάω. Δεν σταματάω να δω αν τους σκότωσα ή αν τους τραυμάτισα. Το Δημιούργημα, πάντως, δεν πρέπει νάχει πάθει τίποτα – μονάχα το οξύ και η φωτιά τα καταστρέφουν.

Πηγαίνω στη *Θυγατέρα των Ανέμων*. Λύνω τις αλυσίδες, την ενεργοποιώ, και φεύγω χωρίς καθυστέρηση.

Πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν αυτοί – δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για το Δημιούργημα. Αλλά, και πάλι, *Δημιούργημα*; Απλά και μόνο για να κυνηγήσει εμένα; Αυτά χρησιμοποιούνται για ν'αντικαθιστούν πραγματικούς ανθρώπους εκεί όπου έχει κάποια σημασία. Ακόμα κι η Παντοκράτειρα – η μόνη που ξέρει πώς να τα κατασκευάζει – φαίνεται ότι δεν μπορεί να φτιάχνει στρατιές από αυτά. Όμως ένα γαμημένο Δημιούργημα είναι πίσω μου. Παράλογο. Εξωφρενικό... Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!

Πρέπει να απομακρυνθώ. Βάζω ρότα για τα βάθη του Πορφυρού Κενού, όπου είναι ο προορισμός μου. Μέχρι πού μπορεί νά-ναι πρόθυμοι να μ'ακολουθήσουν; Οι πράκτορες της Παντοκρά-

τειρας, απ'όσο ξέρω, δεν απομακρύνονται ποτέ πολύ απ'τις ακτές της Σεργήλης.

Ταξιδεύοντας τώρα, βλέπω κάπου-κάπου κανένα απόμακρο σκάφος μέσα στην πορφυρή απεραντοσύνη, μα δεν ξέρω αν είναι το δικό τους. Δεν είμαι ακόμα στα πιο μακρινά σημεία του Κενού· υπάρχουν έμποροι που κυκλοφορούν εδώ, και ντόπιοι που ζουν στα νησιά και πηγαίνουν απ'το ένα στο άλλο.

Αποφεύγω μια θύελλα Ανέμων. Ξυστά. Μερικοί απ'αυτούς καταφέρνουν να φτάσουν στο σκάφος μου· μερικοί καταφέρνουν να εισβάλουν ακόμα και στο πιλοτήριο. Ακούω αισχρά πράγματα ν'αντηχούν μες στο κεφάλι μου. Τα αγνωώ. Δεν είναι και πολύ δύσκολο, όταν ξέρεις τι συμβαίνει.

Φτάνω σ'ένα νησί που ο χάρτης μου μου λέει ότι ονομάζεται Λάνερκαπ. Υπάρχει ένα λιμάνι εδώ. Δεν είναι και πολύ μικρό. Σταματάω. Βγαίνω απ'το πλοίο μου, το δένω με αλυσίδες στις δέστρες. Ελπίζω οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να με έχουν χάσει.

Αν είναι δυνατόν – ένα γαμημένο *Δημιούργημα*!...

Περιφέρομαι στο λιμάνι, να δω τι γίνεται, εξακολουθώντας να έχω στο νου μου ότι χρειάζομαι συντρόφους για να ταξιδέψω στα βάθη του Κενού. Τρώω σε μια τοπική ταβέρνα. Οι κάτοικοι είναι φαφλατάδες: δεν είναι δύσκολο να μάθω ότι δεν είμαι ο μόνος επισκέπτης στο νησί. Είναι κι ένας καπετάνιος εδώ, ονόματι Νίκριξ, γηγενής του Πορφυρού Κενού, από κάποιο νησί. Το πλοίο του έχει πρόβλημα, λένε: κάτι με τη μηχανή. Είναι μέρες στο λιμάνι και δε μπορεί να το φτιάξει. Πηγαίνω να τον επισκεφτώ, εκεί όπου έχει δεμένο το πλοίο του. Τον βρίσκω στο κατάστρωμα, μαζί με ορισμένα μέλη του πληρώματός του. Άκουσα ότι έχετε πρόβλημα, τους λέω. Μπορώ να σας βοηθήσω. «Ποιος είσαι;» με ρώτα ένας. «Αρίσταρχος'μορ,» του λέω, φανερώνοντας το πραγματικό μου όνομα και την ιδιότητά μου ως μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών – κι αυτά είναι τα μόνα που πρόκει-

ται να τους πω· δεν χρειάζεται να ξέρουν για την Επανάσταση. «Κι εσύ είσαι ο Νίκριξ, σωστά;» Σωστά, αυτός είναι. Και του εξηγώ ότι ίσως να μπορώ να τον βοηθήσω να φτιάξει τη μηχανή του σκάφους του. Και τι ζητάς; με ρωτά. Δεν είναι χαζός. Του αποκρίνομαι ότι θέλω να ταξιδέψουμε στα βάθη του Κενού. Χρειάζομαι συντρόφους, κι εκεί που πάω πιθανώς να βρούμε θησαυρούς για όλους. Εντάξει, μου λέει, έγινε, θα πάμε μαζί σου. Πολύ πρόθυμος. Υποπτο. Αλλά δεν έχω και καμια άλλη επιλογή. Με οδηγεί στη μηχανή του πλοίου. Την περιεργάζομαι. Κάνω ξόρκια. Βρίσκω, τελικά, το πρόβλημα. Λιγάκι περίεργο, όντως· πρέπει νάσαι καλός σ'αυτά για να το εντοπίσεις. Πηγαίνω στη *Θυγατέρα*, φέρνω κάτι εργαλεία, και σε λίγο η μηχανή του σκάφους του Νίκριξ δουλεύει κανονικά ξανά.

Ο Νίκριξ είναι κατευχαριστημένος. Ολόκληρη η πόλη μαθαίνει τι συνέβη. Ο Νίκριξ και το πλήρωμά του πανηγυρίζουν μέσα στην τοπική ταβέρνα, γιατί νόμιζαν ότι είχαν ξεμείνει για τα καλά εδώ. Οι ντόπιοι φαίνονται επίσης χαρούμενοι, μάλλον επειδή θα τους ξεφορτωθούν. Εγώ έχω το νου μου για τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, μα δεν τους βλέπω πουθενά. Επιπλέον, κανένα καινούργιο σκάφος δεν έχει έρθει στο λιμάνι.

Την άλλη μέρα θα ξεκινήσουμε. Λίγο προτού πέσω για ύπνο, καθώς πηγαίνω στη *Θυγατέρα* (οι ντόπιοι είπαν πως δεν έχουν να μου δώσουν δωμάτιο, κι έτσι κι αλλιώς προτιμώ το πλοίο μου), μια γυναίκα έρχεται προς το μέρος μου. Σταματάω, καχύποπτος. Το χέρι μου πηγαίνει στο πιστόλι στη ζώνη μου. Η γυναίκα έρχεται πιο κοντά. Κοιτάζω τα χέρια της, και τα πόδια της, για ύποπτες, ξαφνικές κινήσεις. Δεν κάνει τίποτα. Είναι όμως παράξενο το όλο παρουσιαστικό της. Λίγο πιο κοντή από εμένα, με δέρμα λευκό-ροζ κι αυτή, μαλλιά ξανθά, μπλεγμένα, μακριά ως τους μηρούς. Τα ρούχα της μοιάζουν με κουρέλια, μα δεν είναι βρόμικα. Συστήνεται: τη λένε Βιρκίβρυ, είναι Ανεμοσκόπος. Α-

κουσε ότι πηγαίνω στα βάθη του Κενού με τον Καπετάν Νίκριξ. Θέλει να έρθει κι εκείνη.

Αποκλείεται να είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας. Δεν το νομίζω. Ανεμοσκόπος και πράκτορας της Παντοκράτειρας; Δύσκολο. Ειδικά εδώ πέρα. Γιατί θες νάρθεις; τη ρωτάω. Για ν'αφουγκραστώ τους Ανέμους, φυσικά, μου λέει. Οι Άνεμοι δεν είναι παντού ίδιοι, μου λέει. Σε διαφορετικά μέρη ψιθυρίζουν διαφορετικά πράγματα, εξηγεί. Δεν μπορώ πια σ'αυτό το νησί! λέει.

Καλά, έλα, αφού θέλεις, της λέω. Μοιάζει, έτσι κι αλλιώς, πρόθυμη να κρυφτεί στο αμπάρι αν της δώσω αρνητική απάντηση.

Μέσα στη νύχτα, ενώ εγώ κοιμάμαι στην καμπίνα μου, εκείνη είναι πιασμένη στα κάτω ξάρτια της *Θυγατέρας* κι αφουγκράζεται τους Ανέμους. Είναι παλαβή. Βλέπω από ένα φινιστρίνι τα πλούσια ξανθά μαλλιά της ν'ανεμίζουν γύρω της, μοιάζοντας με σύννεφο καπνού.

Την επομένη, σαλπάρουμε. Κοιτάζω πίσω μας, μήπως δω κανέναν να μας παρακολουθεί. Τίποτα ακόμα. Με τον Νίκριξ επικοινωνούμε μέσω πομπού· το σκάφος του, η *Πορφυρή Μπαλαρίνα*, κινείται πλάι στο δικό μου. Πηγαίνουμε προς τα βάθη του Κενού. Η Βιρκίβρυ είναι μαζί μου, στο πιλοτήριο της *Θυγατέρας των Ανέμων*. Τη ρωτάω για τους Ανέμους: Υπάρχουν Άνεμοι που κάνουν άλλα πράγματα εκτός απ'το να προξενούν κακό; Μου αποκρίνεται πως, για εκείνη, κανένας Άνεμος δεν προξενεί κακό, και όλοι οι Άνεμοι έχουν κάτι να πουν. Δεν είναι εύκολο να κάνεις συζήτηση με Ανεμοσκόπο, όπως διαπιστώνω. Της λέω για το περιστατικό στην Αγκένροβ, και η Βιρκίβρυ με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια, ενθουσιασμένη. «Είσαι Ανεμοσκόπος!» μου λέει. Δεν είμαι Ανεμοσκόπος, της λέω. Μα είσαι! μου λέει. Έκανες αυτό που κάνουμε κι εμείς. Της εξηγώ πως δεν ήταν το ίδιο: εκείνος ο ταξιδευτής μού έριξε έναν Άνεμο ο οποίος, κάπως, βρισκόταν μέσα του· εγώ δεν έκανα τίποτα. Η Βιρκίβρυ γελά. «Οι Άνεμοι μπαί-

νουν μέσα στους ανθρώπους. Οι Ανεμοσκόποι τούς παίρνουν επιτήδες μέσα τους. Έχω κι εγώ μέσα μου έναν Άνεμο τώρα.» Την κοιτάζω με επιφύλαξη. Η Βιρκίβρυ γελά και γελά. «Δεν είμαι Ανεμοσκόπος,» της λέω πάλι. «Ήταν τυχαίο.»

Δεν μπορεί να μην ήταν τυχαίο.

Αρμενίζουμε στο Πορφυρό Κενό για κάμποσες ημέρες, περνάμε κοντά από αιωρούμενες νήσους και μακριά από θύελλες Ανέμων. Η Βιρκίβρυ κρέμεται από τα κάτω κατάρτια της *Θυγατέρας*, με τα ξανθά της μαλλιά να χορεύουν γύρω της σαν μανδύας, μαζί με τα παράξενα ρούχα της. Δεν φορά παπούτσια, ποτέ όταν είμαστε επάνω στο πλοίο· κι όταν βγαίνουμε σε κανένα νησί, τα φορά μόνο αν είναι να βαδίζει σε τραχύ έδαφος, σαν να τα βρίσκει στενόχωρα, απωθητικά. Ο Νίκριξ εμπορεύεται διάφορα πράγματα στα λιμάνια όπου σταματάμε· το πλήρωμά του δείχνει ευχαριστημένο. Ορισμένες φορές, νομίζω πως, από απόσταση, βλέπω ένα σκάφος να μας παρακολουθεί. Είναι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας;...

Συναναστρέφομαι τους ανθρώπους του πληρώματος του Νίκριξ αρκετά συχνά, και ειδικά όταν αράζουμε· αλλά μερικές φορές ακόμα κι όσο ταξιδεύουμε: ή πηγαίνω εγώ στο σκάφος τους (βάζοντας το δικό μου στον αυτόματο πιλότο κι αφήνοντας πίσω τη Βιρκίβρυ) ή έρχονται αυτοί στη *Θυγατέρα*. Θέλω να τα έχω καλά μαζί τους· πιθανώς να αποδειχτεί σημαντικό στο άμεσο μέλλον. Δεν τους λέω την αλήθεια για μένα· τους πουλάω διάφορες ιστορίες. Αλλά δεν έχει σημασία: τους αρέσουν. Περνάνε καλά.

Όταν είμαστε κοντά στο Πηγάδι και πλησιάζουμε τα πέρατα των γνωστών περιοχών του Πορφυρού Κενού, διαπιστώνω πως είχα δίκιο: Σ'ένα λιμάνι μαθαίνω, από τη μια και την άλλη κουβέντα, ότι ο Νίκριξ σκέφτεται να με αποφύγει και να την κοπανήσει. Δεν θέλει να πάει πιο μακριά· το θεωρεί επικίνδυνο, παρότι του έχω πει ότι έχω αναλυτικούς χάρτες, παρότι του τους έχω

δείξει κιόλας. Το περίμενα, όμως. Είμαι έτοιμος. Δεν λέω κανένα κακό γι' αυτόν στο πλήρωμά του· κάνω πως δεν έχω καταλάβει, ή πως δεν δίνω σημασία.

Χρειάζομαι ένα πλήρωμα. Δεν μπορώ να τους αφήσω να την κοπανήσουν. Όταν φεύγουμε απ' το λιμάνι, είμαι πολύ προσεχτικός. Παρατηρώ τις κινήσεις του Καπετάν Νίκριξ. Και μετά από καμία μέρα τον βλέπω να κάνει την προσπάθειά του. Προσπάθεια να απομακρύνει την *Πορφυρή Μπαλαρίνα* από τη *Θυγατέρα των Ανέμων* πραγματοποιώντας μια τολμηρή μανούβρα γύρω από μια αιωρούμενη νήσο· και η *Μπαλαρίνα* είναι πολύ μεγαλύτερο σκάφος από τη *Θυγατέρα*: θα τα καταφέρει να μου φύγει αν δεν ενεργήσω γρήγορα.

Ενεργώ γρήγορα. Δεν με πιάνει απροετοίμαστο, κοιμισμένο στην καμπίνα μου, με τον αυτόματο πιλότο σε λειτουργία. Είμαι στο πιλοτήριο, κι αμέσως καταδιώκω τον Νίκριξ, απαιτώντας, μέσω πομπού, να μάθω τι κάνει. Απάντηση δεν λαμβάνω. Το βρομόσκυλο... Ήμουν, όμως, έτοιμος για τούτη τη μπαγαποντιά από τη αρχή – από τότε που επιδιόρθωσα το σκάφος του – επειδή είχα δει πώς με κοιτούσε. Τοποθέτησα μια μικρή συσκευή μέσα στη μηχανή της *Μπαλαρίνας* η οποία τροφοδοτείται από την ενέργεια του ίδιου του πλοίου· γιατί μπορεί τα πλοία Κενού να χρησιμοποιούν διαλύτη για να κινούνται μέσα στο Πορφυρό Κενό αλλά οι μηχανές τους, για να μπουκνουν σε λειτουργία, απαιτούν ενεργειακές φιάλες. Επάνω στη συσκευή ύφανα μια Μαγγανεία Αυτομάτου Απομακρυσμένης Απενεργοποιήσεως, η οποία διατηρείται ενεργή μέσω της ενέργειας που συγκεντρώνει η μικρή συσκευή μου και δεν χρειάζεται να την υφαίνω ξανά κάθε τόσο. Αυτό σημαίνει ότι οι μηχανές της *Μπαλαρίνας* καίνε περίπου 5% παραπάνω ενέργεια, αλλά είναι κάτι που, είμαι βέβαιος, ο Νίκριξ αποκλείεται να έχει προσέξει.

Πλησιάζω το σκάφος του κι άλλο. Είμαι στη σωστή εμβέλεια τώρα. Του δίνω, όμως, μια ακόμα ευκαιρία, μιλώντας του. Εκεί-

νος δεν απαντά. Ρυθμίζω τον πομπό μου στη σωστή συχνότητα, δίνω το σήμα στη συσκευή μέσα στη *Μπαλαρίνα*, η συσκευή δίνει το σήμα στη μαγγανεία. Η μηχανή της *Μπαλαρίνας* παύει να λειτουργεί. Το πλοίο σταματά μες στη μέση του Πορφυρού Κενού. Βάζω τη *Θυγατέρα των Ανέμων* να το πλευρίσω. Λέω στη Βιρκίβρυ να μείνει πίσω και βγαίνω στο άνω κατάστρωμα, για να πηδήσω, εν συνεχεία, στο άνω κατάστρωμα της *Πορφυρής Μπαλαρίνας*. Το πλήρωμα συγκεντρώνεται γύρω μου, δείχνοντας φοβισμένο· ξέρουν ότι είμαι μάγος, σίγουρα υποπτεύονται ότι, κάπως, χάλασα τη μηχανή τους. Ο Καπετάν Νίκριξ βγαίνει να μ'αντικρίσει· κρατά ένα πιστόλι στο χέρι, κατεβασμένο, απαιτεί να μάθει τι έκανα στο σκάφος του. «Αθέτησες τη συμφωνία μας,» του λέω, «έτσι έκανα κι εγώ το ίδιο. Η μηχανή σου δεν λειτουργεί πια.» Ο Νίκριξ λέει ότι ταξίδεψε πολύ βαθιά μέσα στο Κενό, δεν μπορεί να πάει παραπέρα. Η συμφωνία μας δεν ήταν αυτή, του θυμίζω. Εκείνος εξαγριώνεται· με απειλεί. Προτού προλάβει να υψώσει το πιστόλι του και να με σημαδέψει, τον πυροβολώ. Σωριάζεται και, μετά από λίγο, διαπιστώνουμε ότι είναι νεκρός. Κάποιοι από το πλήρωμα σηκώνουν όπλα και με σημαδεύουν. Τους λέω ότι, αν με σκοτώσουν, θα ξεμείνουν εδώ, θα τους καταπιούν οι Άνεμοι. Εγώ ήμουν εντάξει μαζί τους, θέλω τώρα να είναι κι εκείνοι εντάξει μαζί μου. Εκεί που θα πάμε δεν θα χαθούμε, τους τονίζω· έχω χάρτες. Και πολύ πιθανόν να βρούμε θησαυρούς για όλους.

Στο τέλος, ακόμα και οι πιο δύσπιστοι συμφωνούν. Κανένα όπλο πια δε με σημαδεύει. Επιστρέφω στη *Θυγατέρα των Ανέμων*, δίνω, μέσω του πομπού μου, σήμα στη Μαγγανεία Αυτομάτου Απομακρυσμένης Απενεργοποίησης, και η μηχανή της *Πορφυρής Μπαλαρίνας* ξεκλειδώνει. Η μαγγανεία εξακολουθεί να βρίσκεται εν ενεργεία μέσα της, έτσι αν το πλήρωμα του Νίκριξ με προδώσει θα το μετανιώσει. Αλλά δεν το νομίζω να επιχειρήσουν τίποτα τώρα.

Αρμενίζουμε στο Πορφυρό Κενό ξανά, χωρίς προβλήματα. Περνάμε από το Πηγάδι (η Βιρκίβρυ θέλει να πλησιάσουμε αυτό τον μόνιμο, επικίνδυνο στρόβιλο Ανέμων, αλλά δεν της κάνω τη χάρη· δε θέλω να το διακινδυνέψω), από το Ξίφος, και από τις αιωρούμενες νήσους που βρίσκονται στα άκρα των γνωστών χαρτών του Κενού· ταξιδεύουμε σε άγνωστες περιοχές, με την πορφυρή απεραντοσύνη να απλώνεται παντού γύρω μας.

Για ημέρες, και ημέρες, και ημέρες. Ταξιδεύουμε.

Το πλήρωμα του Νίκριξ, μην αντιμετωπίζοντας κανέναν τρομερό κίνδυνο, αρχίζει να ηρεμεί. Η Βιρκίβρυ κρέμεται από το κάτω κατάστρωμα της *Θυγατέρας* κι αφουγκράζεται τους Ανέμους· σκαρφαλώνει στα κατάρτια του άνω καταστρώματος και κάθεται εκεί για ώρες. Εγώ προσπαθώ να θυμηθώ πράγματα που δεν θα έπρεπε να ξέρω. Κατευθύνσεις και συμβουλές. Άγνωστα πρόσωπα παρουσιάζονται στο μυαλό μου. Ακούω λόγια από συζητήσεις που δεν έχω κάνει.

Φτάνουμε σ'ένα λιμάνι όπου δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε με τους ντόπιους· δεν μιλάνε τη Συμπαντική, ούτε καμια άλλη γλώσσα που ξέρουμε. Είναι όμως φανερό ότι δεν μας θέλουν εκεί· μας διώχνουν. Φεύγουμε χωρίς καθυστέρηση. Ευτυχώς, έχουμε πολλά καύσιμα μαζί μας, και έχω προ πολλού επισκευάσει τα ιστία της *Θυγατέρας των Ανέμων*. Θα τα καταφέρουμε, ελπίζω.

Περνάμε από αιωρούμενες νήσους γεμάτες με τα ερείπια κάποιου πανάρχαιου πολιτισμού. Το πλήρωμα του Νίκριξ θέλει να σταματήσουμε για να ερευνήσουν, μήπως βρουν τίποτα λάφυρα. Δεν τους το αρνούμαι· πρέπει να τους κρατάω ευχαριστημένους. Μπαίνουμε στα ερείπια σαν ρακοσυλλέκτες, ψάχνουμε. Τι παράξενα μηχανήματα που υπάρχουν εδώ... Δεν μπορώ να καταλάβω πώς κάποτε χρησιμοποιούνταν· και τώρα είναι όλα τελείως διαλυμένα. Εκτός από ένα: πελώριο, στο κέντρο της πόλης· κάτι που μοιάζει με πύργο ή πανύψηλο καρφί. Ούτε αυτού τη λειτουργία

μπορώ να καταλάβω, αλλά υποπτεύομαι ότι πρέπει να χρησιμοποιείτο για την απόκρουση των Ανέμων ίσως, όπως οι μηχανισμοί που στην Άκρη δημιουργούν τον Ανεμοθραύστη με τη συνεχή εργασία μάγων. Ετούτη εδώ η μηχανή μάλλον είναι πιο εξελιγμένη.

Το πλήρωμα καταφέρνει να βρει διάφορα μπιχλιμπίδια. Αρχαία νομίσματα, κοσμήματα, όπλα ανέγνωρης τεχνοτροπίας. Τους λέω να είναι προσεχτικοί, αν κι αυτά που έχουν πάρει μαζί τους δεν μου φαίνονται επικίνδυνα. Η Βιρκίβρυ περιπλανιέται μέσα στην πόλη, σκαρφαλώνοντας επάνω σε πανάρχαια σπίτια κι ακούγοντας τους Ανέμους. Παρότι απομακρύνεται από μένα δεν έχω δυσκολία να τη βρίσκω· τα μαλλιά της κυματίζουν σαν σημαία εκεί όπου στέκεται.

Φεύγουμε τελικά από τα ερείπια· το ταξίδι μας συνεχίζεται. Γινόμαστε εραστές, εγώ και η Βιρκίβρυ, το επόμενο μεσημέρι, καθώς καθόμαστε και μου λέει για τους Ανέμους που αφουγκράστηκε στον ερειπιώνα. Αρμενίζοντας στο ατέρμονο Πορφυρό Κενό, κάνουμε έρωτα μέσα στην καμπίνα μου, ενώ η *Θυγατέρα* λειτουργεί με τον αυτόματο πιλότο, ακολουθώντας τη διαδρομή των χαρτών. Η Βιρκίβρυ νομίζει ότι είμαι Ανεμοσκόπος. Μερικές φορές, όταν είμαστε στο κρεβάτι, αφήνει Ανέμους να βγουν από μέσα της· τους φυσά από το στόμα της, καθώς τα γυμνά μας σώματα παλεύουν, ιδρωμένα, επάνω στα σεντόνια. Βλέπω παράξενα οράματα (*ένας στόλος πλοίων Κενού· ένας πανύψηλος πύργος κι ένα πράσινο φως επάνω του· ένας άντρας που, κρατώντας σπαθιά, μάχεται εναντίον ακατονόμαστων πλασμάτων στις ακτές μιας αιωρούμενης νήσου· πλούσια ντυμένοι άντρες και γυναίκες που μοιάζουν με ευγενείς και φορούν ρούχα που δεν έχω ξαναδει*), ακούω φωνές (*Χακ τις νουρασμένγκαχ... Σάνι σάμι;... Κερ'μπόν'κ φεναέ!... Καρούμπανοτ, λίσμπερα, φερμόκαχατ ιλισόκμπεθ μίριτναμ*). Μια φορά χάνω τις αισθήσεις μου από μια τρομερά επώδυνη πίεση στο κεφάλι. Μετά από ώρες, ξυπνάω ξα-

πλωμένος στο κρεβάτι, η Βιρκίβρυ είναι καθισμένη πλάι μου. Μου δίνει μια κούπα νερό. Είμαι θυμωμένος. Της λέω ότι, αν ξανακάνει αυτές τις μαλακίες, δεν θα ξανακοιμηθώ μαζί της. Δεν είμαι Ανεμοσκόπος, γαμώ τους θεούς! Αυτό που μου συνέβη στην Αγκένροβ ήταν τυχαίο! Η Βιρκίβρυ δεν μου ξαναφυσά Ανέμους όταν κάνουμε έρωτα, βλέποντας αναμφίβολα ότι μπορεί να είναι επικίνδυνο για εμένα. Έχεις, πάντως, μεγάλη αντοχή στους Ανέμους, μου λέει: οι περισσότεροι άνθρωποι δεν τους αντέχουν τόσο. Αυτό, όμως, δεν με κάνει Ανεμοσκόπο, επιμένω.

Καθώς ταξιδεύουμε, βλέπουμε από μεγάλη απόσταση έναν παράξενο στόλο, τον οποίο και αποφεύγουμε. Δεν έχουμε ιδέα ποιοι μπορεί να είναι, ή αν είναι καν άνθρωποι, σε τούτες τις περιοχές του Κενού. Μια άλλη μέρα, ατενίζουμε, γεμάτοι δέος, δύο πελώρια πλάσματα να αιωρούνται ανάμεσα σε αμέτρητες βραχονησίδες. Δύο κολοσσούς με μακριά μέλη και πολλά πτερύγια· μάτια που γυαλίζουν σαν λίθοι· στόματα (είναι στόματα;) σαν μαύρους λάκκους· κεραίες που κινούνται μοιάζοντας να μας χαιρετούν. Αν ήσουν πολύ ευφάνταστος θα έλεγες ότι ίσως θυμίζουν χταπόδια.

Ολόκληρα σμήνη από Ανεμοβάτες περνούν πολλές φορές από γύρω μας, φέρνοντας Ανέμους. Η Βιρκίβρυ παίρνει μερικούς απ'αυτούς μέσα της. Τους φυσά, αργότερα, μακριά μου. Ακόμα και κάποιες πεταλούδες του Κενού αντικρίζουμε. Πανέμορφες, τόσο πανέμορφες· και τόσο σπάνιες. Η Βιρκίβρυ προσπαθεί να προσελκύσει μία, να την κάνει να έρθει μαζί της. Αλλά δεν τα καταφέρνει, και είναι μουτρωμένη για μια ολόκληρη ημέρα μετά.

Στα νησιά που συναντάμε βρίσκουμε τροφή. Κυνηγάμε μερικά ζώα που κατοικούν εκεί, και μια φορά καταφέρνουμε ακόμα και να συνεννοηθούμε με τους ντόπιους. Δεν είναι βάρβαροι, απλώς δεν μιλάνε τις γλώσσες που ξέρουμε. Τους δίνουμε πράγματα και μας δίνουν πράγματα. Διαλύτη Κενού, όμως, δεν βρίσκουμε, και τα αποθέματά μας τελειώνουν. Κοίτα να δεις που στο τέλος

μπορεί ν'αναγκαστούμε να αρμενίσουμε με ιστία και μόνο. Τα πράγματα θα είναι πολύ άσχημα τότε.

Και, κάπου-κάπου, βλέπω ότι μας παρακολουθούν. Ένα σκάφος είναι πίσω μας. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας μάλλον. Ποιος άλλος μπορεί να ταξιδεύει εδώ, πέρα από τα όρια κάθε γνωστού χάρτη του Πορφυρού Κενού; Ντόπιοι, πάντως, δεν πρέπει να είναι.

Το ταξίδι μας φτάνει στο τέλος του. Επιτέλους, μετά από τόσες ημέρες (πάνω από δύο μήνες, από τότε που έφυγα απ'τη Σεργήλη), βλέπω έναν ουρανό – έναν νυχτερινό ουρανό – να σκίζει την κόκκινη απεραντοσύνη του Κενού, και κάτω απ'τον ουρανό, μια γη. Παγωμένη. Κι ένα ναυάγιο στις ακτές της, κρυσταλλωμένο από το τρομερό ψύχος. Δύο γαλανόγκριζα φεγγάρια κρέμονται στον ουρανό.

Έφτασα.

Θυμάμαι, από τις αναμνήσεις που δεν θα έπρεπε να έχω, ότι, παραδόξως, κάποιοι Κρά'αν κατοικούν σ'ετούτα τα μέρη, και είναι επικίνδυνοι. Καλύτερα να τους αποφύγουμε. Η *Θυγατέρα των Ανέμων* και η *Πορφυρή Μπαλαρίνα* αράζουν στις παγωμένες ακτές. Το πλήρωμα με ρωτά γιατί τους έφερα εδώ. Δεν υπάρχει τίποτα εδώ! «Θα παγώσουμε όλοι μας ζωντανοί, Καπετάνιε! Θα πεθάνουμε!» Τους λέω να μην ανησυχούν, να μου έχουν εμπιστοσύνη. Υπάρχει κάτι που πρέπει να βρω, και μετά θα έρθω και θα φύγουμε. Ρωτάω ποιοι θα με συντροφεύσουν για να διασχίσουμε τις παγωμένες εκτάσεις. Ελάχιστοι προθυμοποιούνται. Ευτυχώς, γιατί δεν έχω περισσότερους εξοπλισμούς μαζί μου.

Αυτή η διάσταση πρέπει νάναι η Ταρασμάλθη (όπου δεν έχω ξαναπάει αλλά έχω δει φωτογραφίες από εξερευνήσεις)· το είχα υποψιαστεί από τις πληροφορίες που μου έδωσε εκείνος ο Άνεμος στην Αγκένροβ, έτσι είχα προετοιμαστεί. Έχω μαζί μου ό,τι χρειάζεται κανείς για να επιβιώσει εδώ. Πρέπει να φτάσω στην αρχαία πόλη – *Αρταλδάφρα*, ακούω το όνομά της από τις ανα-

μνήσεις μου – και να μιλήσω μ’εκείνες τις οντότητες. Κάτι ξέρουν που πρέπει να μάθω. Κάτι για τη Συμπαντική Παντοκρατορία...

Η Βιρκίβρυ μένει πίσω, μαζί με το υπόλοιπο πλήρωμα· θέλει ν’ακούει τους Ανέμους. Τους λέω να κάθονται μέσα στα πλοία και να κάνουν σύντομα ταξίδια στο Κενό, επιστρέφοντας πάλι εδώ, στις ακτές· γιατί αν μείνουν για πολύ στην Ταρασμάλθη θα παγώσουν ζωντανοί, και οι μηχανές των σκαφών θα χαλάσουν. Με ρωτάνε πόσο σκοπεύω να λείψω. Προσπαθώ να θυμηθώ, να ανασύρω τις πληροφορίες που έχω σκορπισμένες στο μυαλό μου. Τους απαντώ, τελικά, πως αν κάνω περισσότερο από δύο μήνες να γυρίσω, τότε να φύγουν. Εκείνοι μού λένε ότι δεν θα έχουν τι να φάνε. Τους λέω να πάνε να βρουν φαγητό στις αιωρούμενες νήσους και να ξανάρθουν. Αν επιχειρήσουν να με προδώσουν, τους προειδοποιώ, οι μηχανές τους θα χαλάσουν και θα ξεμείνουν για πάντα εδώ. Τους τρομάζει αυτό. (Δεν είναι αλήθεια, βέβαια· δεν μπορώ να επηρεάσω τα πλοία από τόσο μακριά· αλλά δεν έχει σημασία ποια είναι η πραγματικότητα, αρκεί να πιστεύουν το ψέμα.)

Με τη μικρή μου ομάδα εξοπλισμένη κατάλληλα για το ψύχος, ξεκινάμε να διασχίζουμε την Ταρασμάλθη, ακολουθώντας τον χάρτη που βρήκα στη *Θυγατέρα των Ανέμων* και τις πληροφορίες μέσα στο μυαλό μου. Ταξιδεύουμε για μέρες επάνω σε παγωμένες εκτάσεις, σκαρφαλώνουμε σε απόκρημνα βουνά όπου παγεροί αέρηδες λυσομανούν, περνάμε από κρυσταλλωμένα ποτάμια. Παλεύουμε με θύελλες που φέρνουν επικίνδυνα κομμάτια παγοκρυστάλλων καταπάνω μας. Αντιμετωπίζουμε κάτι τριχωτά πλάσματα – τα μόνα που συναντούμε – τα οποία θα μπορούσες να πεις ότι είναι ανθρωπόμορφα. Ένας από τους συντρόφους μου γλιστρά και πέφτει σ’ένα χάσμα. Ευτυχώς ο σάκος του μας μένει επειδή ένας άλλος προσπαθούσε να τον κρατήσει από εκεί – δεν έχουμε προμήθειες για χάσιμο. Ο θάνατός του με λυπεί· τον ήξερα αρκετά καλά.

Το ταξίδι είναι δύσκολο. Πολλές φορές βρισκόμαστε στα πρόθυρα της απόγνωσης. Αλλά ο χάρτης μου δεν με προδίδει: φτάνουμε στην Αρταλδάφρα, μια αρχέγονη μεγαλούπολη κρυσταλλωμένη από το αφόρητο Ταρασμάλθιο ψύχος. Και εκεί, ένα κάλεσμα με οδηγεί σ'ένα αρχαίο οικοδόμημα που μοιάζει με ναό και σ'ένα υπόγειο δωμάτιο, όπου συνομιλώ με τις οντότητες από τις αφύσικες αναμνήσεις μου. Τους λέω ότι ήρθα επειδή είμαι εχθρός της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, επειδή μπορούν να με βοηθήσουν. Η χαρά τους διαπερνά το σώμα και την ψυχή μου σαν ενέργεια. *Το τέλος του Ελκράσ'ναρχ είναι κοντά!* ακούω. Και μετά, τους ακούω ακόμα πιο προσεχτικά καθώς μου εξηγούν για τον δαίμονα από τον Ενιαίο Κόσμο με τον οποίο έχει συμμαχήσει η Παντοκράτειρα. Μου αποκαλύπτουν το μυστικό του: τη μυστηριακή της σχέση μαζί του.

Αυτό είναι, αναμφίβολα, κάτι που μπορεί να τραντάξει το Γνωστό Σύμπαν συθέμελα. Ο Πρίγκιπας πρέπει να το μάθει. Λέω στις οντότητες ότι με βοήθησαν πολύ· έχω συμμάχους που θα φροντίσουν να ηττηθεί ο Ελκράσ'ναρχ προτού πραγματοποιήσει τα σχέδιά του. Αλλά τους ρωτώ πώς τον γνωρίζουν. Μου απαντούν ότι είναι κι αυτοί από τον Ενιαίο Κόσμο. Τους ρωτώ, μπορούν να με βοηθήσουν να φύγω από την Ταρασμάλθη; Τα καύσιμα του σκάφους μου έχουν σχεδόν τελειώσει. Χρειάζομαι διαλύτη Κενού και ενέργεια. Δεν έχουν να μου δώσουν ούτε το ένα ούτε το άλλο· η κάποτε περήφανη Αρταλδάφρα βρίσκεται στο τέλος της. Είναι οι παγωμένοι άρχοντες μιας παγωμένης αυτοκρατορίας.

Βγαίνω από τον υπόγειο θάλαμο και συναντώ τους συντρόφους μου επάνω, στον ναό, όπου με περιμένουν. Ξεκινάμε το ταξίδι της επιστροφής, και μετά από ταλαιπωρίες – αλλά χωρίς, αυτή τη φορά, να χάσουμε κανέναν – φτάνουμε στις ακτές του Κενού. Και δεν βλέπουμε ούτε τη *Θυγατέρα των Ανέμων* ούτε την *Πορφυρή Μπαλαρίνα*. Οι σύντροφοί μου αμέσως πέφτουν σε α-

πόγνωση. Τους λέω, ψυχραιμία, θα έρθουν. Θα έχουν πάει κανένα ταξίδι στις γύρω αιωρούμενες νήσους, για τρόφιμα. Περιμένουμε, και σύντομα η *Πορφυρή Μπαλαρίνα* έρχεται. Πλησιάζει την ακτή, κάποιος βγαίνει στο κατάστρωμά της. Τον αναγνωρίζω. Είναι το Δημιούργημα. Σκατά! Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Μου ζητά να έρθω ήρεμα. Το πλήρωμά μου, μου λέει, είναι κλεισμένο στο αμπάρι, η Βιρκίβρυ σε μια καμπίνα· αν κάνω τον έξυπνο, θα τους σκοτώσουν. Λέω στους συντρόφους μου να ανεβούμε στο πλοίο· εκείνοι δεν διαφωνούν. Ανεβαίνουμε και συναντώ, στο εσωτερικό του, το Δημιούργημα κι άλλους τέσσερις – τρεις άντρες και μία γυναίκα. Με ρωτάνε τι είχα πάει να κάνω στην παγωμένη διάσταση που μοιάζει να είναι η Ταρασμάλθη. Τους απαντώ ότι δεν πρόκειται να τους πω τίποτα αν δεν δω πρώτα τη Βιρκίβρυ και το πλήρωμά μου. «Δεν το ήξερα ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας τρέχουν ως εδώ, μέσα στο Πορφυρό Κενό, κυνηγώντας τρελούς.» Εκείνοι γελάνε· η γυναίκα μού λέει, δεν είμαστε πράκτορες της Παντοκράτειρας. Κοιτάζω το Δημιούργημα. Εκείνο μού λέει, μη ρωτάς πολλά, δε θα πάρεις απαντήσεις. Ένας άλλος πράκτορας λέει, δεν δουλεύουμε μόνο για την Παντοκράτειρα. Πήγαινε να δεις τους δικούς σου τώρα. Θα διαπιστώσεις ότι δεν τους έχουμε πειράξει – μέχρι στιγμής.

Πηγαίνω. Παίρνω τη Βιρκίβρυ απ'την καμπίνα και κατεβαίνουμε μαζί στο αμπάρι. Το πλήρωμα χαίρεται που με βλέπει. Μου λένε, έχουν έναν δαίμονα μαζί τους! Δε σκοτώνεται! Τους λέω να μην ανησυχούν· έχω ξαναντιμετωπίσει τέτοιους δαίμονες. Να είστε έτοιμοι να τρέξετε προς τη *Θυγατέρα*, τους ψιθυρίζω.

Μαζί με τη Βιρκίβρυ ανεβαίνω στο κατάστρωμα, ρωτάω τους πράκτορες, πού έχετε τη *Θυγατέρα των Ανέμων*; Θέλω το σκάφος μου! Μου απαντούν, μην ανησυχείς, εκεί πηγαίνουμε τώρα. Και πράγματι, η *Μπαλαρίνα* ταξιδεύει καθώς μιλάμε. Ζυγώνει ένα νησί που μοιάζει έρημο, και σε μια απ'τις ακτές του δύο πλοία

φαίνονται αραγμένα. Το ένα είναι η *Θυγατέρα των Ανέμων*· το άλλο πρέπει νάναι το σκάφος με το οποίο μας ακολούθησαν οι πράκτορες.

Αράζουμε πλάι τους. Οι πράκτορες μού λένε, ώρα ν'αρχίσεις να μας μιλάς, αλλιώς κανέννας σας – ούτε εσύ ούτε το πλήρωμά σου – δεν θα φύγει ζωντανός.

Μου δίνουν την αίσθηση ότι κάτι ξέρουν για την αποστολή μου, ότι αν τους πω κάποιο τυχαίο ψέμα δεν θα πιάσει. Γνωρίζουν, άραγε, για την ύπαρξη της Αρταλδάφρα; Για τις οντότητες εκεί; Ποιοι είναι πραγματικά; Ποιον υπηρετούν, αν όχι την Παντοκράτειρα; Τον Ελκράσ'ναρχ; Έχουν δικό τους δίκτυο, ξεχωριστό από των υπόλοιπων πρακτόρων; Θεοί! τι μπέρδεμα...

«Εντάξει,» τους λέω βηματίζοντας σκεπτικά επάνω στο κατάστρωμα, «δε φαίνεται νάχω άλλη επιλογή. Θα σας πω τα πάντα.»

Καθώς ταξίδευα στο Κενό, έφτιαξα δύο βόμβες φωτιάς, τις οποίες έχω τώρα κρυμμένες κάτω από τα βαριά ρούχα μου. Σε αντίθεση με τις χειροβομβίδες, είναι πολύ καλύτερες για να καταστρέφουν Δημιουργήματα.

«Είχα ταξιδέψει... στην Ταρασμάλθη... για να βρω – αυτό!» Καθώς μιλούσα είχα γλιστρήσει το χέρι μου μέσα στα ρούχα μου, και τώρα τους πετάω τη μία βόμβα φωτιάς.

Κραυγές. Φλόγες. Η μια μεριά του Δημιουργήματος τυλίγεται από φωτιά. Φωνάζω στη Βιρκίβρυ ν'ανοίξει το αμπάρι – *τώρα!* Εκείνη πετά στην καταπακτή μια χειροβομβίδα που της έδωσα όταν την έβγαλα από την καμπίνα. Ζημιές προκαλούνται. Το πλήρωμά μου, έτοιμο για την ανατροπή, κοπανά από κάτω: η καταπακτή κομματιάζεται: πετάγονται στο κατάστρωμα.

Οι πράκτορες μάς βάλλουν με πυροβόλα όπλα και με ηχητικά όπλα. Πολλοί από το πλήρωμά μου πέφτουν. Μια σφαίρα χτυπά τη Βιρκίβρυ, η Ανεμοσκόπος γλιστρά απ'την άκρη του καταστρώματος, παραδέρνει στο Κενό. Πηδάω κι εγώ, την πιάνω, και με κινήσεις που μοιάζουν μ'αυτές κολυμβητή την πηγαίνω στη

Θυγατέρα των Ανέμων. Το πλήρωμα με ακολουθεί. Η *Θυγατέρα* δεν είναι μακριά· η *Μπαλαρίνα* είχε αράξει δίπλα της. Ακούω έναν πράκτορα να φωνάζει ότι θα το μετανιώσω αυτό. Τον αγνωώ.

Μπαίνουμε στη *Θυγατέρα* – όσοι έχουμε καταφέρει να επιβιώσουμε. Πετάω ακόμα μια βόμβα φωτιάς στους πράκτορες, ενώ μέλη του πληρώματός μου βάζουν μπροστά το σκάφος. Πηγαίνω στο πιλοτήριο και στέλνω, μέσω του πομπού, σήμα στη συσκευή μέσα στις μηχανές της *Μπαλαρίνας*, ώστε η μαγγανεία να τις απενεργοποιήσει. Μετά, φεύγουμε. Οι πράκτορες, αν επιχειρήσουν να μας ακολουθήσουν με τη *Μπαλαρίνα*, θ'ανακαλύψουν ότι ξαφνικά οι μηχανές της δεν λειτουργούν. Αλλά, βέβαια, έχουν κι άλλο σκάφος... Πάντως, τους καθυστέρησα. Ελπίζω.

Η Βιρκίβρυ είναι βαριά τραυματισμένη. Προσπαθώ να τη βοηθήσω και δε φαίνεται να μπορώ να κάνω τίποτα. Μακάρι ένας Βιοσκόπος να ήταν εδώ. Αλλά δεν είναι· και οι Τεχνομαθείς δεν ξέρουν και πολλά βιοσκοπικά ξόρκια, ούτε συνήθως είναι καλοί θεραπευτές. Εγώ, δυστυχώς, δεν αποτελώ εξαίρεση. Παρά τις προσπάθειές μου η Βιρκίβρυ πεθαίνει, και καταριέμαι τους θεούς.

Το πλήρωμά μου μου λέει ότι οι εχθροί μάς ακολουθούν. Αναμενόμενο. Αναρωτιέμαι αν το Δημιούργημα είναι νεκρό, αν μ'εκείνη τη βόμβα φωτιάς κατόρθωσα να το κάψω ολοσχερώς ή αν πρόλαβαν να το σώσουν. Οι γαμιόληδες... Η Βιρκίβρυ είναι νεκρή... Όπως και άλλοι τους οποίους είχα συνηθίσει όσο αρμενίζαμε στο Κενό.

Ταξιδεύουμε ξανά. Μέρες περνάνε. Οι πράκτορες είναι στο κατόπι μας. Κάποτε, η ταχύτητά τους πέφτει. Δραματικά. Τους τελείωσε ο διαλύτης Κενού. Γελάμε. Αλλά μετά βλέπουμε ότι κι ο δικός μας διαλύτης βρίσκεται προς το τέλος του. «Δε μας έχει τελειώσει ακόμα, Καπετάνιε, επειδή κάναμε οικονομία. Δε χρησι-

μοποιούσαμε τις μηχανές όσο πηγαίναμε για τρόφιμα στα νησιά· μόνο τα πανιά.»

Δε βλέπουμε πια τους πράκτορες· τους έχουμε αφήσει πίσω μας. Ύστερα, όμως, και η δική μας ταχύτητα πέφτει. Τέλος ο διαλύτης Κενού. Μονάχα τα πανιά απομένουν, τώρα. Ευτυχώς που τα σκάφη Κενού δεν τρώνε και την ενέργεια όπως τον διαλύτη, γιατί αλλιώς θα μας είχαν ήδη τελειώσει και οι ενεργειακές φιάλες, και τότε ούτε τον χάρτη στην οθόνη μας δεν θα μπορούσαμε να δούμε. Πάντως, και με τις φιάλες τα πράγματα δεν είναι καλά: κι αυτές προς το τέλος τους είναι. Ίσα-ίσα θα μας φτάσουν για να επιστρέψουμε στη Σεργήλη – αν είμαστε τυχεροί. Εκτός αν ανεφοδιαστούμε.

Οι Άνεμοι του Κενού δεν είναι κι ο καλύτερος τρόπος για να ταξιδεύεις σε τούτο το μέρος, αλλά δεν έχουμε άλλη μέθοδο κίνησης τώρα. Με τα πανιά της φουσκωμένα, η *Θυγατέρα των Ανέμων* αρμενίζει. Τα μέταλλα και τα ξύλα της τρίζουν. Κάποια μέρα, πέφτουμε σε μια σφοδρή θύελλα Ανέμων. Φοράω το προστατευτικό κράνος μου, αλλά δυστυχώς δεν έχω κι άλλα κράνη για να δώσω στο πλήρωμα. Τους αντέχουν καλά τους Ανέμους, πάντως. Αλλά όχι απόλυτα. Δύο τρελαίνονται· μας επιτίθενται· αναγκαζόμαστε να τους σκοτώσουμε. Μακάρι αυτή η καταιγίδα να βρει και τους εχθρούς μας... Μακάρι μια ακόμα χειρότερη καταιγίδα να τους βρει.

Δεν ξέρω πόσος καιρός περνά – έχω χάσει την αίσθηση του χρόνου μέσα στη βαθυκόκκινη απεραντοσύνη – αλλά φτάνουμε κάποτε σε γνωστές περιοχές του Πορφυρού Κενού, σφυροκοπημένοι απ'τους Ανέμους, ψυχικά και σωματικά. Τα πανιά μας είναι κουρελιασμένα. Σταματάμε σ'ένα νησί και κάνουμε επισκευές. Αγοράζουμε διαλύτη και ενεργειακές φιάλες. Δίνουμε αρχαία αντικείμενα που έχουμε βρει σε ερείπια στα πιο τρελά βάθη του Κενού. Οι ντόπιοι τα δέχονται με κάποιο δισταγμό, ελπίζοντας ότι θα τα πουλήσουν ακριβά σε συλλέκτες που περνάνε από τα

μέρη τους, ή σε εμπόρους που πουλάνε παράξενα πράγματα σε συλλέκτες, ερευνητές, και επιστήμονες.

Διασχίζουμε τις γνωστές περιοχές του Πορφυρού Κενού, και δεν αργούμε να διαπιστώσουμε ότι μας παρακολουθούν. Ένα πλοίο με μισοδιαλυμμένα κατάρτια από πάνω κι από κάτω, με κουρελιασμένα πανιά, σα νάναι βγαλμένο από ιστορία τρόμου. Και κινείται γρήγορα· στις μηχανές του καίγεται διαλύτης. Το αναγνωρίζουμε αυτό το καταραμένο σκάφος. Οι πράκτορες μάς έχουν ξαναβρεί. Επιταχύνουμε. Κάνουμε επιτήδειες μανούβρες γύρω από αιωρούμενες νήσους. Δεν θα μας φτάσουν· θα τους ξεφύγουμε.

Αλλά πώς κατόρθωσαν να μας βρουν, οι τρισκατάρτοι; Ένα μυστήριο... Τι είναι; Έχουν κάτι το περίεργο επάνω τους. Και το Δημιούργημα...

Έχουμε προ πολλού αφήσει πίσω μας το Πηγάδι και το Ξίφος· είμαστε τώρα στο Τρίγωνο. Το προσπερνάμε. Ζυγώνουμε τη Σεργήλη. Βλέπω, τελικά, τις ακτές της. Βλέπω την Αλαργινή. Πιο κοντά, ολοένα και πιο κοντά... Αράζουμε στο ερειπωμένο λιμάνι, βγαίνουμε στην ξηρά. Γιατί δεν πήγαμε στην Άκρη; με ρωτά το πλήρωμα. Εκεί έχει ανθρώπους, εδώ μόνο ερείπια. Τους εξηγώ ότι στην Άκρη ίσως να μας έβρισκαν οι άνθρωποι που μας ψάχνουν. Με ρωτάνε, ποιοι είναι; Δεν το έχουν ξαναρωτήσει ως τώρα· φοβόνταν. Τους απαντώ, καλύτερα να μην ξέρετε· και τώρα, φύγετε από κοντά μου. Δε με γνωρίσατε ποτέ. Εμένα θέλουν, όχι εσάς.

Τα λάφυρα που έχουμε μαζέψει απ'τα ταξίδια μας στο Πορφυρό Κενό τούς τα δίνω όλα. Κρατάω μονάχα ελάχιστα, τα οποία θα πουλήσω για να αποκτήσω χρήματα απαραίτητα για την επιβίωση και τη μετακίνησή μου.

Ξεκινώ το ταξίδι μου μέσα στη Σεργήλη. Σύντομα διαπιστώνω ότι με κυνηγάνε. Από πού παρουσιάζονται δεν ξέρω. Αλλά το δίκτυό τους – όποιοι κι αν είναι – πρέπει νάναι εκτεταμένο. Πιο ε-

κτεταμένο κι από αυτό των πρακτόρων της Παντοκράτειρας; Ή μήπως χρησιμοποιούν τους πράκτορες της Παντοκράτειρας όπως οι ειδικοί αξιωματικοί χρησιμοποιούν τους απλούς στρατιώτες; Κρύβομαι στις πόλεις και στην ύπαιθρο της Σεργήςλης. Αναγκάζομαι, κάπου-κάπου, να πολεμήσω, να ρίξω σφαίρες και να δώσω μαχαίριές. Φεύγω απ'την Αγκένροβ επάνω σ'ένα κλεμμένο δίκυκλο. Τα ενεργειακά του αποθέματα με εγκαταλείπουν κοντά στη γέφυρα της Χαρπόβης· κατεβαίνω, περνάω τη γέφυρα, και μπαίνω στην πόλη, στις παρυφές των μεγάλων δασότοπων Φέρνιλγκαν. Κλείνω δωμάτιο σ'ένα ξενοδοχείο. Κάποιοι έρχονται να με συλλάβουν μέσα στη νύχτα. Έχω τις διαφωνίες μου. Δεν τους συναντώ καν. Έχω υφάνει μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως και τους εντοπίζω μόλις πλησιάζουν και κάνουν να ξεκλειδώσουν την πόρτα μου. Πιστολιές επακολουθούν. Χαλασμός γίνεται μες στο ξενοδοχείο. Άνθρωποι πέφτουν νεκροί. Πυροβολώ το κεφάλι μιας γυναίκας και ρευστό ασήμι φαίνεται από κάτω, το οποίο αρχίζει αμέσως να θεραπεύει το τραύμα. Κι άλλο Δημιούργημα! Θα τρελαθούμε τελείως...

Κυνηγητό μέσα στους δρόμους της Χαρπόβης. Μπαίνω στους δασότοπους και κρύβομαι. Ξέρω ότι στα βάθη των Φέρνιλγκαν υπάρχει μια βάση της Επανάστασης· ξέρω πώς να πάω να τη βρω· αλλά δεν πηγαίνω. Δεν το ρισκάρω να οδηγήσω αυτούς τους διαβολικούς πράκτορες εκεί. Βγαίνω, μετά από ημέρες τλαιπωρίας (παραλίγο να σκοτωθώ από άγρια θηρία), στις δυτικές παρυφές των δασότοπων. Κινώ για Θακέρκοβ, ελπίζοντας να καταφέρω να επικοινωνήσω – κρυφά από τους εχθρούς μου – με τη Βατράνια Κινκάρδη, την πράκτορά μας εκεί.

Ωραία. Δε νομίζω ότι με παρακολουθούν τώρα... Ωραία.

Περνάω από τους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, φτάνω στη Θακέρκοβ, κουρασμένος, εξαντλημένος, με τα πόδια μου γεμάτα πληγές. Πεινάω σαν λύκος της ερημιάς. Αγοράζω κάτι πρόχειρο να φάω κι ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό. Τρώω, πίνω. Χορταίνω.

Και πηγαίνω να βρω τη Βατράνια. Καταφέρνω τελικά να τη συναντήσω και να της μιλήσω, χωρίς να επισκεφτώ το σπίτι της. Φοβάμαι ότι θα οδηγήσω τους παράξενους πράκτορες σ' αυτήν. Με βλέπει και σαστίζει, ανησυχεί. Με ρωτά τι μου έχει συμβεί. Είσαι σαν άγριος, μου λέει. Σα να κατέβηκες από τα Φέρνιλγκαν. Της απαντάω, από κει ήρθα, από τα Φέρνιλγκαν. Πέρασα, δηλαδή, κι από κει – μεγάλη ιστορία. Της εξηγώ ότι έχω μια πολύ σημαντική πληροφορία για τον Πρίγκιπα, την προειδοποιώ ότι με κυνηγάνε. Πρέπει να πάω στη Διάσταση του Φωτός, της λέω. Δε μπορώ να πετάξω για Αιθέρα· τ'αεροδρόμια ελέγχονται, είμαι βέβαιος. Κι επιπλέον, στη Διάσταση του Φωτός σίγουρα θα με χάσουν. Θέλω ν'αγοράσω ένα όχημα κατάλληλο για εκεί– Η Βατράνια με διακόπτει: Μπορώ να το φροντίσω, μου λέει. Την ευχαριστώ, αλλά της λέω καλύτερα να μην ανακατευτεί. Θέλω μόνο να μου φτιάξει κάτι πλαστά χαρτιά, ταυτότητες, τέτοιες μαλακίες· μπορεί να μου χρειαστούν.

Δεν πηγαίνω να κλείσω δωμάτιο σε ξενοδοχείο· μένω στους δρόμους μέχρι που η Βατράνια να έχει τα πάντα έτοιμα. Μου φέρνει τα χαρτιά μου, μου δίνει εφόδια, όπλα, χρήματα, μου λέει πού να πάω για να πάρω όχημα. Την ευχαριστώ και πάλι. Μου λέει να προσέχω, και να ηρεμήσω. «Φαίνεσαι σαν τρελός.» Της υπόσχομαι πως όταν με ξαναδεί θάμαι καλύτερα. Με φιλά στο μάγουλο και φεύγω.

Επισκέπτομαι ένα μέρος που πουλάνε οχήματα ειδικά φτιαγμένα για τη Διάσταση του Φωτός. Καθώς πλησιάζω διαπιστώνω ότι με περιμένουν. Οι καταραμένοι το έχουν προβλέψει – ή με αιθερικό αεροσκάφος θα φύγω ή με όχημα φτιαγμένο για Διάσταση του Φωτός. Με κυνηγάνε ξανά. Πιστολιές μέσα στους δρόμους. Φασαρία. Τους πετάω μια χειροβομβίδα. Κλέβω ένα δίκυκλο και φεύγω απ'τη Θακέρκοβ. Οριακά. Λίγο έλειψε. Και είμαι και τραυματισμένος· έχω μια σφαίρα στον αριστερό μηρό. Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!

Σταματάω στην ύπαιθρο, πολλά χιλιόμετρα μακριά απ'τη Θα-
κέρκοβ. Περιποιούμαι το τραύμα μου. Μεταμφιέζομαι, αλλάζω
την εμφάνισή μου, όσο καλύτερα μπορώ. Και φεύγω πάλι. Πού
να πάω τώρα; Πώς να βγω απ'τη διάσταση χωρίς να πέσω στα
χέρια τους; Φαίνεται να ελέγχουν τα πάντα. Όπου πάω τους
βρίσκω μπροστά μου. Είναι χειρότεροι από τους κανονικούς
πράκτορες της Παντοκράτειρας, πολύ χειρότεροι, και λυσσασμέ-
νοι μαζί μου: αποφασισμένοι να με αποτελειώσουν προτού με-
ταβιβάσω την πληροφορία μου.

Καταλήγω στη Νίρβεκ, στις βόρειες ακτές της Σεργήλης. Περι-
φέρομαι στο Χαμηλό Λιμάνι αναζητώντας κάτι ιδιαίτερο: ένα
σκάφος που θα ταξιδέψει στο Σύμπλεγμα. Καταφέρνω να μάθω
ότι υπάρχει ένα που θα φύγει σε δύο μέρες, πηγαίνοντας για
Μοργκιάνη. Είμαι λιγάκι έκπληκτος· η τύχη, για μια φορά, μου
φέρεται καλά. Το σκάφος – το οποίο είναι μεταβαλλόμενο, φυσι-
κά, για να μπορεί να διασχίζει τα πλημμυρισμένα σπήλαια του
Συμπλέγματος – ανήκει σ'έναν έμπορο ονόματι Φιλοπολίτης
Τασνικέφ. Δεν τον έχω ξανακούσει, αλλά μαθαίνω ότι, έτσι κι
αλλιώς, δεν θα είναι ο ίδιος σ'αυτό το ταξίδι. Αν θέλω να κλείσω
θέση, πρέπει να μιλήσω με την Καπετάνισσα. Πηγαίνω και τη
συναντώ. Είναι μια γυναίκα με καταγωγή από τη Μοργκιάνη,
κατάμαυρη στο δέρμα, με κατακόκκινα μαλλιά. Μονόφθαλμη με
καλύπτρα, σαν πειρατής. Μου λέει ότι όλες οι θέσεις είναι πια-
σμένες. Της εξηγώ ότι επείγομαι να φτάσω στη Μοργκιάνη, και
της δίνω χρήματα και πολύτιμα αντικείμενα. Με κοιτάζει ερευ-
νητικά με το μοναδικό της μάτι, τα δέχεται, και μου λέει, εντάξει,
είσαι μέσα.

Δεν κλείνω δωμάτιο σε ξενοδοχείο· μένω στους δρόμους,
κρυμμένος. Όταν είναι να φύγει το σκάφος, πηγαίνω στην απο-
βάθρα φορώντας κάπα και κουκούλα. Επιβιβάζομαι μαζί με τους
υπόλοιπους και ξεκινάμε. Το υποβρύχιο βγαίνει από τον ποταμό
Τάρνοφ και πλέει στην ανοιχτή θάλασσα. Βυθίζεται, πηγαίνει

βαθιά κάτω απ'το νερό. Φτάνει στη διαστασιακή δίοδο για Σύμπλεγμα, περνά, και τώρα είμαστε στα λαβυρινθώδη, αχανή σπήλαια αυτής της αφιλόξενης διάστασης. Ταξιδεύουμε κάτω απ'το νερό. Σε κάποια στιγμή βγαίνουμε και στην επιφάνεια. Κοιτάζοντας από τα φινιστρίνια βλέπουμε παράξενες σπηλιές ως εκεί όπου φτάνουν τα φώτα του σκάφους. Ένα ακατονόμαστο πλάσμα πετά φτερουγίζοντας, και βουτά στο νερό, χάνεται. Μετά από καμια ώρα, το νερό γίνεται ρηχό. Αισθάνομαι το σκάφος ν'αλλάζει μορφή γύρω μας. Ο μάγος που ελέγχει την ενεργειακή ροή κάνει Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Κοιτάζω από το φινιστρίνι και βλέπω μεγάλους, ατρακτοειδείς μεταλλικούς τροχούς να έχουν παρουσιαστεί. Δεν είμαστε πια σε υποβρύχιο, για την ώρα. Διασχίζουμε το σπήλαιο με το ρηχό νερό, και μετά, το σκάφος αλλάζει πάλι μορφή καθώς το νερό βαθαίνει. Είμαστε ξανά σε υποβρύχιο. Βυθιζόμαστε. Γύρω μας πλάσματα του Συμπλέγματος κολυμπούν. Ορισμένα είναι τελείως αποκρουστικά. Ακούω τους συνεπιβάτες μου να τα σχολιάζουν με λόγια που δεν είναι κολακευτικά.

Είμαι συνεχώς έτοιμος για κανένα απρόοπτο. Για την εμφάνιση των παράξενων πρακτόρων. Τίποτα, όμως, δεν συμβαίνει, και το ταξίδι μας φτάνει στο τέλος του. Περνάμε από μια διαστασιακή δίοδο και βγαίνουμε από το Σύμπλεγμα· είμαστε στις θάλασσες της Μοργκιάνης.

Η καπετάνισσα μάς οδηγεί στην Έλρηζ, μια από τις μεγάλες παράκτιες πόλεις της διάστασης, στις εκβολές του ποταμού Κόρακα. Το σκάφος μας πλέει τώρα στην επιφάνεια της θάλασσας, καθώς ζυγώνει το λιμάνι. Ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης σε κάνει να νομίζεις ότι είναι απόγευμα, ενώ στην πραγματικότητα είναι πρωί, σύμφωνα με τη ροή του χρόνου εδώ. Αποβιβάζομαι μαζί με τους υπόλοιπους, και χάνομαι στους δρόμους της Έλρηζ, ανάμεσα στα ψηλά οικοδομήματα με τις οξείες γωνίες.

Μέχρι στιγμής, κανένας δε φαίνεται να με κυνηγά. Αλλά δε νομίζω αυτό να κρατήσει για πολύ. Θα μ'εντοπίσουν πάλι· είμαι βέβαιος. Κάποιο από τα μάτια τους θα με δει. Αναμφίβολα, με ψάχνουν παντού, πυρετωδώς, σ'όλες τις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Κι έχω την αίσθηση ότι πρέπει να έχουν μέσα άγνωστα σε άλλους. Ίσως απλά να γίνομαι παρανοϊκός... Πού πηγαίνουμε από εδώ, τώρα; Στην Αρβήντλια. Μέσα στις ερήμους της θα με χάσουν, ελπίζω, και από εκεί υπάρχει δίοδος για τη Διάσταση του Φωτός. Θα διασχίσω τη Διάσταση του Φωτός, θα βγω στη Σάρντλι, θα πάω στο Φτερωτό Όρος, κι από κει θα πετάξω στον Αιθέρα και θα φτάσω στην Απολλώνια. Φαίνεται καλό σχέδιο. Αλλά δεν αποκλείεται και να στραβώσει.

Επιβιβάζομαι σ'ένα σκάφος που πλέει πάνω στον ποταμό Κόρακα: ένα ιστιοφόρο. Ταξιδεύω ανατολικά, ανάμεσα στο Μαύρο Δάσος και στο Δάσος του Ουρανού. Εκεί όπου ο ποταμός Κόρακας συναντά τον ποταμό Τίγρη, αποβιβάζομαι σε μια πόλη. Αγοράζω έναν εκπαιδευμένο γιγαντόλυκο για να ταξιδέψω. Δε θέλω να ξοδέψω περισσότερα χρήματα· πρέπει να τα φυλάξω για ν'αγοράσω, αργότερα, όχημα που θα μπορεί να διασχίσει τη Διάσταση του Φωτός.

Λίγο προτού φύγω από την πόλη επάνω στον γιγαντόλυκο, διαπιστώνω ότι κάποιοι με παρακολουθούν. Σκατά! αυτοί πάλι. Βάζω τον γιγαντόλυκο να τρέξει. Χώνομαι στο Βαθύ Δάσος, κι ευτυχώς το ζώο μοιάζει να το ξέρει πιο καλά απ'ό,τι εγώ. Το μέρος είναι τόσο πυκνό που μπορείς πολύ εύκολα να χαθείς. Δεν έχει τύχει να ξανάρθω σε τούτες τις περιοχές. Βγαίνω τελικά από τις ανατολικές παρυφές του δάσους, τρέχω επάνω σε χορταριασμένες πεδιάδες, νότια και ανατολικά. Φτάνω στις όχθες του ποταμού Γύπα. Ο μόνος τρόπος για να τον διασχίσω είναι να μπω σε κάποια πόλη με γέφυρα που περνά από πάνω του, γιατί δεν ξέρω πού μπορεί να υπάρχουν μικρότεροι πόροι. Ο χάρτης που έχω αγοράσει δεν είναι τόσο αναλυτικός.

Μπαίνω σε μια πόλη και τη διασχίζω. Τα βλέμματα των κατοίκων μού λένε ότι καταλαβαίνουν πως δεν μπορεί να είμαι ντόπιος. Ίσως να τους το αποκαλύπτει κάτι στον τρόπο με τον οποίο καβαλώ τον γιγαντόλυκό μου, γιατί το λευκό-ροζ δέρμα μου (ένανς δερματικός χρωματισμός όχι της Μοργκιάνης) δεν φαίνεται, κουκουλωμένος καθώς είμαι. Κάποιος, σε μια διασταύρωση, με δείχνει. Μια περίπολος Παντοκρατορικών στρατιωτών έρχεται προς το μέρος μου. Κάτι μού λέει πως δεν είναι τυχαίο. Κάτι μού λέει πως οι παλιοί μου φίλοι έβαλαν πάλι το χέρι τους. Με καταδιώκουν, αλλά καταφέρνω να περάσω τη γέφυρα (βάζοντας τον γιγαντόλυκο να πηδήσει πάνω απ'τα κεφάλια δύο στρατιωτών της Παντοκράτειρας που δεν είναι και τόσο πρόθυμοι να το παίξουν ήρωες) και να βρεθώ στην άλλη όχθη του ποταμού. Από δω και πέρα, σύμφωνα με τον χάρτη μου, μονάχα πεδιάδες έχω μπροστά μου· και μετά είναι η ερημιά (γνωστή στη Μοργκιάνη ως ο *Ξερότοπος*), και η διαστασιακή δίοδος για Αρβήντλια.

Ένα ελικόπτερο πετά από πάνω μου όταν πια πλησιάζω την αρχή του Ξερότοπου. Είναι απόγευμα και, στη Μοργκιάνη, με τον ασθενικό, ετοιμοθάνατο ήλιο της, αυτό σημαίνει ότι είναι πολύ σκοτεινά. Παρ'όλ'αυτά νομίζω πως μ'έχουν δει. Δεν έρχονται συμβτωματικά προς το μέρος μου. Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Ποτέ δε θα το βάλουν κάτω; Ευτυχώς, η Βατράνια μού έδωσε κάτι χρήσιμα εργαλεία προτού φύγω απ'τη Σεργήλη. Είναι τετραπέρατη, και πολύ όμορφη. Πηγαίνω σ'ένα σημείο που κρίνω ότι με βολεύει. Κατεβαίνω απ'τον γιγαντόλυκο. Βουτάω σ'ένα κοίλωμα του εδάφους, κάτω από το ψηλό χορτάρι, πίσω από μια μικρή ράχη, καθώς το ελικόπτερο περνά πυροβολώντας. Δε φαίνονται πρόθυμοι να το συζητήσουν καθόλου, λοιπόν. Βγάζω από το σάκο μου τα κομμάτια και συναρμολογώ γρήγορα το μικρό ρουκετοβόλο. Παρακολουθώ το ελικόπτερο, το περιμένω να ζυγώσει πάλι. Έχω το ρουκετοβόλο αφημένο πλάι μου. Φέρνω στο

μυαλό μου το Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Ηχητικής Λόγχης, ελπίζοντας ότι θα έχουν έναν πομπό ανοιχτό.

Το ελικόπτερο έρχεται. Κάνω το ξόρκι. Είμαι τυχερός: έχουν ανοιχτό πομπό. Η ηχητική επίθεση τούς χτυπά: φαίνεται από την απότομη κλίση που παίρνει το σκάφος. Αναμφίβολα είναι ζωντανοί – αλλά αποπροσανατολισμένοι. Κι αυτό έχει σημασία. Υψώνω το ρουκετοβόλο και τους ρίχνω. Έκρηξη. Καπνός. Το ελικόπτερο βουτά προς την πεδιάδα. Ανεβαίνω στον γιγαντόλυκο και τρέχω, ολοταχώς, προς τις ερήμους.

Το μέρος εδώ είναι ξερό: όλο πέτρα και χώμα, κάτω από το ασθενικό φως του ήλιου της Μοργκιάνης. Ταξιδεύω για κάποιες ημέρες, βρίσκοντας μονάχα κανέναν νερόλακκο πού και πού. Ο γιγαντόλυκος ταλαιπωρείται μα δεν το βάζει κάτω. Είναι γερό ζώο. Γενναίο. Έχω αρχίσει να τον συμπαθώ. Νομίζω πως κι εκείνος συμπαθεί εμένα. Κρίμα που δε θα μπορέσω να τον πάρω μαζί μου. Στην Αρβήντλια δεν θ'αντέξει ούτε δυο μέρες: θα ψοφήσει από τη ζέστη. Κι ακόμα κι αν μπορούσε ν'αντέξει – που δεν το πιστεύω – δεν θα ήθελα να τον βασανίσω έτσι.

Φτάνουμε στη διαστασιακή δίοδο. Νύχτα. Κατεβαίνω απ'τον γιγαντόλυκο, του δείχνω πως πρέπει να φύγει: εκείνος διστάζει, κάνει να μ'ακολουθήσει. Χτυπώ, άγρια, το πόδι μου κάτω, του φωνάζω, του ρίχνω μια πέτρα. Πηγαίνω προς τη δίοδο. Ο γιγαντόλυκος έρχεται, από μακριά. Για τελευταία φορά, του κάνω νόημα να φύγει. Γυρίζω και τρέχω. Μέσα στη διαστασιακή δίοδο. Συμβαίνουν κάτι αλλόκοτα, όπως πάντα όταν περνάς μια δίοδο. Η αντίληψη χάνει το νόημά της.

Και μετά, είμαι σε κάτι βουνά, και είναι πρωί. Δύο ήλιοι με κοιτάζουν από τον ουρανό – ένας λαμπερός κι ένας κατάμαυρος – ο Φωτεινός Ήλιος της Αρβήντλια, και ο Σκοτεινός Ήλιος. Ξεραΐλα παντού γύρω μου. Κάποιοι μού φωνάζουν από ένα κοντινό φυλάκιο. Παντοκρατορικοί. Γαμημένοι Παντοκρατορικοί ξανά. Αν κι αυτοί ξέρουν για μένα... Αν τους έχουν πληροφορήσει...

Πλησιάζουν με τα όπλα τους υψωμένα – σπαθιά και βαλλίστρες (τα πυροβόλα δεν λειτουργούν στην Αρβήντλια). Έχω ένα κακό προαίσθημα... Το χέρι μου πηγαίνει στη ζώνη μου, στο ξιφίδιο που κρέμεται εκεί– Ο γιγαντόλυκος, ξαφνικά, είναι πλάι μου. Χαμογελώ καθώς πηδάω πάνω του και τρέχουμε. Βέλη εκτοξεύονται αλλά αστοχούν. Οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας τρώνε τη σκόνη μας.

Πτερού Τόπος ονομάζονται οι περιοχές από δω και πέρα. Το ξέρω, το θυμάμαι από χάρτες που έχω δει. Παντού έρημος απλώνεται, φυσικά. Στην Αρβήντλια είμαστε. Σε μερικά σημεία υπάρχουν οάσεις· εκεί κοντά, συνήθως, βλέπεις και χωριά από φυλές γηγενών. Αυτοί που αντικρίζω εδώ έχουν όλοι κατάμαυρο δέρμα. Μελανοί. Ευτυχώς δεν μοιάζω με Λευκός· το δέρμα μου έχει απόχρωση του ροζ. Ελπίζω πως δεν θα επιτεθούν σ'έναν εξωδιαστασιακό ταξιδιώτη...

Καταφέρνω να συνεννοηθώ με κάποιους απ'αυτούς και να προμηθευτώ έναν χάρτη. Ο γιγαντόλυκος αντέχει ακόμα, αν και η γλώσσα του συνεχώς κρέμεται έξω και βαριανασαίνει. Πηγαίνω σ'ένα μέρος, σε μια οάση, που ξέρω πως μπορώ να έρθω σε επικοινωνία με επαναστάτες. Λέω τα σωστά συνθηματικά, και ζητάω προμήθειες, εφόδια, για να διασχίσω τις ερήμους. Μου λένε ότι κάποιοι θα με συναντήσουν στον Άμμου Τόπο, στα νοτιοδυτικά. Τι άλλη επιλογή έχω; Κινώ για εκεί. Διασχίζοντας τον Πτερού Τόπο, όλο βλέπω κάτι αρπακτικά να κάνουν, κάθε τόσο, κύκλους στον ουρανό από πάνω μου. Όρνια της Αρβήντλια. Περιμένουν το γεύμα σύντομα να πέσει; Θ'απογοητευτούν· δε σκοπεύω να πέσω. Όχι μέχρι να φτάσω στον Πρίγκιπα.

Ωστόσο, έχω αρχίσει να σκέφτομαι και την περίπτωση τού τι θα γίνει αν σκοτωθώ. Θα χαθεί και η πληροφορία μαζί μου; Οι μυστηριώδεις πράκτορες είναι παντού. Πρέπει να είμαι ρεαλιστής: ίσως και να καταφέρουν να με καθαρίσουν. Το ξέρεις ότι μπορεί και να πεθάνεις όταν αγωνίζεσαι για την ελευθερία του

Γνωστού Σύμπαντος. Είναι κι αυτό μέρος τού να είσαι με την Επανάσταση. Ο θάνατος κρύβεται πίσω από πολλές σκιές. Δε μπορώ, όμως, να πω στον οποιονδήποτε γι'αυτά που έμαθα στην Αρταλδάφρα. Ούτε μπορώ να πλησιάσω κάποια βάση για να μιλήσω σ'έναν Πρόμαχο της Επανάστασης. Είναι πολύ ριψοκίνδυνο μ'αυτούς τους καριόληδες στο κατόπι μου.

Χμμ... Σκέφτομαι. Ο Πρίγκιπας θα μάθει, αργά ή γρήγορα, ότι κάτι συμβαίνει μαζί μου. Ίσως ήδη να το έχει μάθει. Ίσως ήδη να με ψάχνει. Πρέπει να το εκμεταλλευτώ αυτό. Να καταγράψω τις πληροφορίες· αλλά με τρόπο που δεν είναι εύκολο ο καθένας να τις διαβάσει. Εξάλλου, ακόμα κι αυτοί οι μυστηριώδεις πράκτορες δεν ξέρω τι ξέρουν – μπορεί να μην ξέρουν και τίποτα, μπορεί απλά ν'ακολουθούν διαταγές: πιόνια, μαριονέτες. Και η πληροφορία, αναμφίβολα, είναι ευαίσθητη. Επομένως... Χρειάζομαι έναν κώδικα. Έναν καλό κώδικα. Κι απ'ό,τι ξέρω, υπάρχουν πολλοί τέτοιοι στην Αρβήντλια. Θα έχω το νου μου. Θέλω έναν που να είναι σπάνιος. Ο Πρίγκιπας μας, αν χρειαστεί, θα ψάξει και θα τον βρει, θα αποκωδικοποιήσει το μήνυμα. Αν καταλήξω να πεθάνω γι'αυτό, θα καταλάβει ότι είναι σημαντικό, δεν θα το βάλει κάτω. Ο Ανδρόνικος πάντοτε έτσι ήταν, τόσα χρόνια που τον ξέρω· δεν θ'αλλάξει τώρα. Και με εμπιστεύεται.

Τα όρνια, τελικά, δεν είναι ηλίθια που με ακολουθούν. Διαισθάνονται. Λίγο προτού φτάσω στον Άμμου Τόπο, ο γιγαντόλυκος πεθαίνει. Πέφτει στη γη, βαριανασαίνοντας, μην αντέχοντας την αφόρητη θερμότητα της Αρβήντλια. Αντίο, φίλε μου... Και, κοιτάζοντας τα όρνια που κάνουν κύκλους: «Δεν είν'αυτός για το στομάχι σας, καριόληδες!» Ανάβω φωτιά και τον καίω. Αδιαφορώντας αν με δει κανένας από μακριά, είτε πράκτορας είτε δαίμονας.

Όταν φτάνω στον Άμμου Τόπο, ο Σκοτεινός Ήλιος έχει κρύψει τον Φωτεινό Ήλιο· μονάχα ένα λαμπερό στεφάνι φωτός φαίνεται. Είναι κάτι που συμβαίνει στην Αρβήντλια κάθε μερικές ημέ-

ρες. Νομίζω ότι λένε την περίοδο «οι Σκιερές Ημέρες». Στον Άμμο Τόπο, συναντώ κάτι φίλους της Επανάστασης. Δεν είναι όλοι γηγενείς της διάστασης, αλλά και από έξω. Παίρνω ό,τι έχουν να μου δώσουν, τους ευχαριστώ, και φεύγω, για να μην τραβήξω την προσοχή των πρακτόρων επάνω τους. Πηγαίνω νότια. Στην πόλη που ονομάζεται Σάηρλεσκ συναντώ έναν άλλο φίλο της Επανάστασης· μου δίνει κι αυτός κάποια εφόδια και μου κάνει ερωτήσεις. Του λέω ότι δεν μπορώ να του πω τίποτα. Ρωτάω για κώδικες αλλά δεν μαθαίνω κάτι ενδιαφέρον. Πρέπει, όμως, να βρω κάποιον. Οπωσδήποτε. Κι εδώ, στην Αρβήντλια, το μέρος είναι κατάλληλο. Ταξιδεύω ανατολικά. Μπαίνω στη Διχάλα, ανάμεσα στα βουνά, και σταματώ για λίγο στο χωριό Τάσλαμ Τε'έμ που δέχεται πολλούς ταξιδιώτες. Ρωτάω για κώδικες πάλι. Ξανά, δεν μένω ικανοποιημένος· χρειάζομαι κάτι πιο κρυφό.

Οι πράκτορες με βρίσκουν. Έχουν, φαίνεται, κι αυτοί ανθρώπους τους εδώ. Γίνονται φασαρίες καθώς δεν είμαι πρόθυμος να παραδοθώ. Βέλη, σπαθιές. Αίμα χύνεται στην άμμο. Κραυγές αντηχούν. Καταφέρνω να ξεγελάσω τους Παντοκρατορικούς. Ένας στρατιώτης έχει μείνει μονάχα στο τετράκυκλο όχημά τους. Πετάγομαι ξαφνικά και τον σκοτώνω. Τον ρίχνω έξω. Βάζω το όχημα μπροστά και φεύγω, ολοταχώς. Με κυνηγούν αλλά δε με φτάνουν. Βγαίνω απ'τη Διχάλα. Είμαι τώρα έξω απ'τα ξερά βουνά, στον Κοράκου Τόπο. Έρημος απλώνεται γύρω μου, ανοιχτή και καυτή. Αφήνω το όχημα, γιατί μ'αυτό δίνω στόχο. Ταξιδεύω με τα πόδια. Ατελείωτα χιλιόμετρα μέσα στη ζέστη. Οι Σκιερές Ημέρες έχουν προ πολλού περάσει.

Μελανοί κατοικούν και σε τούτα τα μέρη. Σε μερικά χωριά δεν είναι εχθρικοί· μ'αφήνουν να πιω νερό στις οάσεις, και μ'αφήνουν να πάρω και νερό μαζί μου. Πλησιάζω το Φαράγγι του Πεπρωμένου: το μεγαλύτερο φαράγγι σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν, μάλλον. Ένας ολόκληρος κόσμος από μόνο του. Δε σκοπεύω, όμως, να κατεβώ εκεί κάτω. Κοντά σε μια άκρη του

συναντώ έναν ετοιμοθάνατο άντρα. Μελανό. Δεν ξέρω τι του έχει συμβεί, μα είναι τραυματισμένος και αφυδατωμένος. Τον περιποιούμαι και του δίνω να πιει από το νερό μου. Η νύχτα περνά πλάι σε μια φωτιά. Το πρωί, ο άγνωστος με ευχαριστεί με χειρονομίες, βλέποντας ότι είμαι ξένος. Τη Γλώσσα των Μελανών δεν την ξέρω, κι αυτός μάλλον δεν ξέρει τη Συμπαντική· αλλά γνωρίζω τα βασικά της Κοινής Γλώσσας της Αρβήντλια, και του μιλάω σ'αυτήν. Ο Μελανός χαμογελά που μπορούμε να συνεννοηθούμε. «Η Κρωμβέλη σ'έστειλε, ξένε, κι ο Σάρκλιφ σε καθοδήγησε.» Στους τοπικούς θεούς αναφέρεται, αλλά δεν ξέρω τίποτα γ'αυτούς. «Ο σοφός ταξιδευτής μετρά τα βήματά του,» μου λέει, «και περιμένει τα σημάδια των θεών. Δεν είμαι σοφός, ξένε, αλλά υπόχρεος στους θεούς που σ'έστειλαν.» Του λέω ότι χαίρομαι που είναι ζωντανός. Τον ρωτάω πώς βρέθηκε εδώ, σ'αυτή την κατάσταση. Μου απαντά ότι έγινε μια παρεξήγηση μέσα στη φυλή του: με μπερδεύει με τα λόγια του, αλλά η ουσία είναι πως τον κυνήγησαν και τώρα είναι εξόριστος. Λυπάμαι, του λέω. Με κοιτάζει παραξενεμένος. Άλλοι λαοί, άλλοι ήθη... Τον ρωτάω μήπως ξέρει κανέναν κρυφό κώδικα, κάτι που δεν είναι γνωστό παρά σε ελάχιστους. «Το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου,» μου απαντά. Ξέρω ότι ο λεοντόσαυρος είναι ένα πλάσμα γηγενές της Αρβήντλια, πολύ επικίνδυνο. Δεν το έχω δει ποτέ από κοντά. Το Μονοπάτι του Λεοντόσαυρου; Τι εννοείς; τον ρωτάω. Μου εξηγεί ότι είναι ένας κώδικας, σπάνιος, και μου μιλά γ'αυτόν. Μ'ενδιαφέρει, του λέω. Μπορείς να μου τον μάθεις; «Είμαι δούλος σου,» μου απαντά.

Κωδικοποιώ τις πληροφορίες που θέλω να μεταβιβάσω στον Πρίγκιπα. Μετά, υφαίνω μια Μαγγανεία Μοριακής Συμπιέσεως, κάνω το χαρτί μικροσκοπικό. Το κρύβω μες στα μαλλιά μου. Ο Πρίγκιπας θα ξέρει πού να ψάξει. Οι πράκτορες όχι. Ούτε κανένας άλλος. Αλλά ακόμα κι αν το εντοπίσουν, οι Παντοκρατορικοί δεν τα έχουν καλά με τους λαούς της ερήμου. Δεν θα βρουν τον

κώδικα. Ο Πρίγκιπας θα τον βρει· θα ρωτήσει επαναστάτες, θα μάθει.

Κατευθύνομαι προς τη μεγάλη πόλη Ελρείσβα. Βγαίνω απ'τον Κοράκου Τόπο και ταξιδεύω στον Θυέλλης Τόπο, ένα μέρος όπου κατοικούν Λευκοί. Προσλαμβάνω έναν οδηγό για να με πάει από μέρη όπου οι θύελλες που φυσούν εδώ δεν θα με σκοτώσουν. Φτάνω στην Ελρείσβα, στις ακτές του Υδάτων Τόπου, της μοναδικής θάλασσας στην Αρβήντλια, που οι γηγενείς τη θεωρούν θαύμα, παρότι ρηχή και εξαιρετικά αλμυρή. Στην πόλη υπάρχει μία και μόνο βιομηχανία οχημάτων, οι *Τροχοί της Θύελλας*. Την επισκέπτομαι. Ζητάω ένα όχημα ειδικά φτιαγμένο για τη Διάσταση του Φωτός. Τους δίνω ό,τι χρήματα και πολύτιμα έχω (τα λάφυρα από το Κενό τα έχω ανταλλάξει με λίθους τους οποίους μπορώ να χρησιμοποιήσω στις περισσότερες διαστάσεις). Στην αρχή είναι διστακτικοί· είναι το μοναδικό τέτοιο όχημα που έχουν επί του παρόντος. Τους λέω ότι βιάζομαι. Κάνουμε διαπραγματεύσεις. Μου δίνουν τελικά το όχημα, χωρίς πολλά προβλήματα. Το παίρνω και φεύγω από την Ελρείσβα, νιώθοντας τυχερός που, πρώτον, βρήκα όχημα για τη Διάσταση του Φωτός και, δεύτερον, που για μια φορά δεν συνάντησα τους καταραμένους πράκτορες.

Διασχίζω τον Θυέλλης Τόπο, ακολουθώντας έναν χάρτη ο οποίος δείχνει τους δρόμους που είναι πιο ασφαλείς από τις αμμοθύελλες· παρ'όλ'αυτά, παραλίγο μια φορά να πέσω σε μία και να σκοτωθώ. Ακόμα ζωντανός, όμως, μπαίνω στα βουνά στ'ανατολικά και, περνώντας από επικίνδυνα, κακοτράχαλα μονοπάτια, φτάνω στη διαστασιακή δίοδο.

Είμαι τώρα στη Διάσταση του Φωτός. Κοιτάζω έξω από τα ειδικά τζάμια του οχήματος που φιλτράρουν τη θανατηφόρα ακτινοβολία. Ακολουθώ τον χάρτη μου, σκοπεύοντας να φτάσω στη διαστασιακή δίοδο για Σάρντλι. Σύντομα, όμως, διαπιστώνω ότι η θερμότητα αυξάνεται. Αυξάνεται *τρομαχτικά*. Η μονωτική

ιδιότητα του οχήματος... Το όχημα δεν είναι φτιαγμένο σωστά. Δεν είναι; Ή μήπως...;

Τα κατάφεραν, τελικά. Εγώ δεν τους είδα στην Ελρείσβα, αλλά εκείνοι με είδαν. Σαμπόταραν το όχημα. Κατά πάσα πιθανότητα, έχουν κάποιον άνθρωπό τους μέσα στους *Τροχούς της Θύελλας*. Είμαι νεκρός. Δεν υπάρχει διαφυγή από εδώ.

Νιώθω το δέρμα μου να καίγεται. Τα μάτια μου δακρύζουν, θολώνουν. Αν ήμουν πιο προσεχτικός θα είχα φροντίσει να αγοράσω και ειδική στολή – αν υπάρχει τέτοιο πράγμα στην Ελρείσβα. Αλλά είμαι, δυστυχώς, ντυμένος μόνο με τα ταξιδιωτικά μου ρούχα.

Σταματώ το όχημα, καθώς το δέρμα μου ανοίγει, πληγιάζει, η όρασή μου θολώνει ολοένα και περισσότερο. Ανασαίνω βαριά, δύσκολα, σαν τα πνευμόνια μου σταδιακά να φράζουν.

Ο θάνατος κρύβεται πίσω από κάθε σκιά για έναν πράκτορα της Επανάστασης.

Αλλά εδώ δεν υπάρχουν σκιές, μονάχα το εκτυφλωτικό φως που κατέρχεται από τους ουρανούς και σκοτώνει.

Δεν λυπάμαι. Έχω κρύψει το μήνυμά μου εκεί που ξέρω ότι ο Πρίγκιπας θα το βρει. Θα μάθει τι συμβαίνει. Θα χρησιμοποιήσει την πληροφορία προς όφελος της Επανάστασης.

Χαμογελάω, παρότι ο πόνος κατακλύζει το σώμα μου και τα μάτια μου είναι σχεδόν τυφλά.

Το τελευταίο σκοτάδι δεν αργεί να έρθει...